

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

Az aratás Isten gyermekeinek jutalma



„Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra. Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.”

(János 4,35b-36)

A TARTALOMBÓL



12

ISTEN GYERMEKEI

Tóth Sebestyén
lelkipásztor előadása



20

HÍVŐ EMBER NÉGYSZEMKÖZT A RÁKKAL

Pap László lelkipásztor bizonyágtétele
1997-ből



35

GYEREKTÁBOR 2025

„Akik könnyezve vetettek,
ujjongva fognak majd aratni.
Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi,
ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza.”

(Zsoltár 126,5-6)

KISS ÁRPÁDNÉ IMÁDSÁG



M ennyi Édesatyánk, Jézus Krisztus által! Há-lás szívvel köszönjük, hogy mindaddig megtartottál minket. Köszönjük, hogy nap-ról-napra érezhetjük csodálatos szeretetedet. Áldunk, Urunk, az új kenyérért, hogy kirendelted mindennapi kenyerünket, hogy Te adtál földet, magot, napfényt, vizet és szorgalmas kezeket, míg az asztalunkra kerül.

Bocsásd meg, Urunk, bűneinket, ha ingerültek, ha türelmetlenek voltunk szereteteinkkel, testvéreinkkel, embertársainkkal. Bocsásd meg, ha tehettünk volna jót, és nem tettük. Bocsásd meg, ha vétkeztünk gondolattal, szóval, cselekedettel. Add, hogy kerüljük a rosszat, a Neked nem tetsző dolgokat.

Kérünk, Urunk, szolgálóinkért, szolgáló közösségeinkért és azok vezetőiért. Kérünk a Baba-mama kör hatékony szolgálataért, vezetőinek Te adj útmutatást. Kérünk, Urunk, Te vezesd a gyermek-istentiszteletek vezetőit, Te adj nekik bölcsességet, hogy megtalálják azokat a módszereket, amelyekkel játékos formában fel tudják kelteni a vágyat, hogy kicsinyeink megismerjenek Téged.

Kérünk az ifiért, annak új vezetőiért, hogy megtalálják a megfelelő hangot fiataljainkkal, hogy vonzóvá tudják tenni a foglalkozásokat, hogy a konfirmált fiatalok aktív tagjai legyenek gyülekeze-tünknek.

Imádkozunk, Urunk, bibliaórák közösségünkért. Te munkálkodj mindannyiunkban. Kérünk a Psalmus kórusért és annak vezetőiért. Kérünk, hogy Te tartsd meg jó egészségben meglévő tagjainkat. Szólíts meg jó hangú gyülekezeti tagokat, hogy elhívást érezzenek szent Neved dicséretére, Te tudod, milyen nagy szükségünk van az utánpótlásra, a fiatalabbak bekapcsolódására.

Kérünk „Áldás, békesség!” újságunkért, a szerkesztő-bizottság tagjaiért, terjesztőiért. Kérünk azokért, akik hétről-hétre gondoskodnak arról, hogy templomunk, imaházunk és azok környéke tiszta legyen.

Imádkozunk Túrakörünkért, hogy még sokáig legyen ilyen közösségünk.

Imádkozunk Hozzád betegjeinkért és az őket ápolókért, Te adj mielőbbi gyógyulást, sok-sok erőt, türelmet és szeretetet.

Imádkozunk Hozzád békéért; adj békességet az emberek szívébe, adj békességet népek, nemzetek között. Kérünk, Urunk, szüntesd meg a háborút.

Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg imánkat. Ámen. ■

Fel, mert az irgalom percei múltnak

1. Fel, mert az irgalom percei múltnak,
Életünk, mint folyam árja, siet.
Még ma, míg hívása hangzik az Úrnak,
Elfogad összetört, árva szívet.
Jézus ma még vár, de úgy alkonyul már,
Nőnek az árnyak, ím, későre jár.
2. Lankadni nincs idő életnek útján,
Vészben is járni és vállalni kell.
Könny pereg porba hullt perceink múltán,
Restek a pálmát nem érhetik el.
Éj lesz, s ha leszáll, minden munka megáll,
Drága a pillanat, jó a halál.
3. Vessük el mind, ami még köt és gátol,
Mint akit távoli otthona hív!
Fel, haza! Zord úton hú útítársról,
Jézusról zengjen az ének, a szív!
Annyi itt a vész, de ha fölfele néz,
Várja a vándort a mennyei rész.
4. Irgalmas Jézusunk, járj velünk, kérünk!
Áldj, vezess, oltalmaz, győzelmet adj!
Támad az ellenség, nélkülöd végünk,
Ám a te hú kezéd el sose hagy.
Így szívünk se fél, távol fénylik a cél,
S ránk örök országod hajnala kél.

(Antti Achrenius 1745–1810 – finn)

Ha életem már Néked adtam

Ha életem már Néked adtam,
Mi érdekelhetne még egyéb.
A szolga már Urának mondja,
és kegyelme néki is elég.
Te fundálsz a sorsok útját,
s hittel lépni, csak ennyi kell.

A Világ Megváltója

Miért hogy Ő, kit angyalének dicsért,
Költötte ránk szerelme kincseit,
Vagy mint a pásztor elveszett után járt,
Elmémmel fel nem foghatom, miért?
De azt tudom, hogy Júdeából származott,
Hogy Betlehemben jászolágya volt,
Hogy Názáretben élt és ott volt otthona,
Ím így jött el Ő, a Világ Megváltója.

Nem érthetem, miért szenvedett némán,
Békéje fénylik Golgota hegyén.
Szíve miért szakadt meg a keresztfán,
Tövisből mért kapott ott koronát?
De azt tudom, hogy megtört szívek orvosa,
Bűn, félelem tüzét megoltja Ő,
Megterhelt lélek láncait leoldja,
Ezért jött el Ő, a Világ Megváltója.

Miképpen áldja Őt magát majd a Föld,
Ha egy szaván a béke lesz az úr,
Vagy sejtéd-é az ujjongásnak árját,
Ha minden szívet lényé majd betölt?
De azt tudom, hogy angyalének ujjong,
Megváltott lelkek hangja zengi Őt,
Az Ég a Földnek, Föld az Égnek mondja:
Végre király Ő, a Világ Megváltója.

Jöjj, az Úr vár reád

Jöjj, az Úr vár reád, jöjj, amíg ifjú vagy!
Életed tavaszát, derűjét neki add!
Ó, ne hagyd fejedet bűnben őszülni vénhedtté,
Ne csupán teledet vigyed végül az Úr elé.

Ó, a szárnyas idő, mint az álom, repül,
Ámde zsákmányt szed ő, fogyunk szüntelenül.
Tétován mire vársz? Hallod-é már a hívó szót?
El ne késs, jaj, vigyázz, mire eszmélsz: a van csak volt.

Jézus hív, vele járj, erre váltott meg ő.
Lelki sziklára állj, élő víz onnan jó.
Ő nekünk utat tört, te is lépj arra hittel rá!
Már itt lent s odafönt téged ő tehet boldoggá!

(RÉ 750)

Imádságban az Úr előtt

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE

Kedves testvérek! Az elmúlt napokban, egy egészen új fejezet és gondolatiság kezdődött az ószövetségi bibliaolvasásunk kapcsán: az őstörténetek után az ősatyák története. A bábéli zűrzavar, az emberi nagyra-vágyás, az Isten nélküli emberi törekvések egyszer csak oda vezeti Istent, hogy megszólít egy embert, Ábrahámot, és elhívja a Vele való életre. Az Istennel való életnek pedig része az Istennel való beszélgetés, az Istennel való párbeszéd.

Olyan szép és olyan őszinte sorok, amiket olvasunk itt a Szentírásban. Minthogyha két ember ülne le egymással, és beszélgetne. Van idejük egymásra, elmondani a másiknak, mi van a szívében, mit gondol. Valljuk be, mi sokszor igyekszünk elrejteni, ami a gondolatainkban van és szavainkban elhallgatni a valóságot.



Az Istennel való beszélgetés, az Istennel való kapcsolat, az Istennel való találkozás a mindennapi kegyességünk része lehet. A reformátorok különösen is hangsúlyt helyeztek a hit gyakorlata, hogy hogyan is valósul meg a kegyességünk a hétköznapi életben, és bátorító útmutatást adtak, hogy ebben is fejlődünk, erősödünk, hogy a kegyesség gyakorlása valóban a mindennapok része legyen az életünkben.

Ebből említ egy-egy szép szeptet a

felolvasott ószövetségi és újszövetségi ige is.

Az ószövetségi igének az imádság ugyan nem közvetlen tárgya, de az mégis a párbeszéd része. Ráadásul egy olyan – egyébként izgalmas – kérdés fogja körül, ami a mindennapi közbeszéd része is. Ha valaki bekapcsolja a rádiót, akkor a hírekben arról hall, ami itt a Szentírásban olvasható: két nép, két vallás ütközetéről, küzdelméről, harcáról. A politikai közélet fogalma az „Ábrahámi megállapodások”. Arról az egyezségről szól, ami a zsidó és a muszlim világ közötti megbékélést alapozná meg. Hiszen egy a közös ősük, Ábrahám. A közös ős két gyermekétől ágaztatja magát mindkét nagy világvallás: az egyik az ígéletben szereplő, születendő Izsák, a másik pedig Izmael. A két gyermeke sorsáról, jövőjéről beszélget Ábrahám az élő Istennel.

Látjuk, hogy ez a beszélgetés nem egy olyan típusú beszélgetés, ahol Isten ne lenne nagyon határozott. Igaz, bizonyos kérdésekben Ábrahám is nagyon határozott, de látjuk annak fonákságát, milyen tartózkodó és titokzatos is Ábrahám. Isten világosan megígéri, hogy Sárának gyermeke születik, Ábrahám azonban nevetve azt gondolja magában, hogy hát hogyan is születhetne egy száz éves embernek gyermeke meg egy meddő asszonynak fia? Mi-

közben nem azt mondja, amit gondol, hanem azt, hogy legyen az ígélet és az áldás inkább a már megszületett gyermeké, a szolgálóleánytól született Izmaelé. Erre mondja Isten határozottan: Nem! Gondom lesz rá is, meg gondom lesz rád is meg a te utódodra, akivel szövetségre lépek.

Amikor az imádságról gondolkodunk, vajon ilyen jellegű párbeszéd jut-e eszünkbe? Hogy az élő Istennel így beszélgethetünk? Megjelenik-e



bennünk az imádsággal kapcsolatban, hogy Isten nem a gondolatainkat várja, hanem a szavainkat? A kimondott szót. Nem a belső csendességünket, hanem azt, amit elmondunk neki. Ti nem tapasztaltátok még azt, amiről itt Ábrahám története beszél? Hogy a gondolataid egészen máshol járnak, mint a szavaid? Nem tapasztaltad még azt az ellentmondást az imádságodban aközött, amit gondolsz és aközött, amit mondasz? Isten azt várja, hogy amikor Vele beszélünk, akkor forduljunk felé és beszéljünk hangosan.

Sokszor nagyon keveset, vagy van, hogy egyáltalán nem imádkozunk. Lehet, hogy senki nem is tanított bennünket imádkozni. Lehet, hogy félünk attól, hogy Istennek bármit is mondjunk. Lehet, hogy éppen az imádságaink meggyengüléséből vagy éppen némaságunk következményeiből építjük a mi életünket, ahelyett, hogy a mindennapi életünk részévé lenne, éppúgy, mint a lélegzés, az evés vagy a járás. Sokszor az imádságot valamifajta vészjelzőként vagy vészcsengőként alkalmazzuk. Egy olyan kis üvegnek a falon, amire az van írva, hogy „Vész esetén betörendő!” – mint amikor fellebben a tűz valahol és riasztani kell. Persze erre is szükség van, hiszen az Isten ígéje arra bátorít bennünket, hogy életünk legnagyobb próbatételeiben, a nyomorúság idején Hozzá forduljunk, hogy amikor összezsuzaladnak a dolgok az életünkben, akkor bátran és buzgón imádkozzunk. De ez az ige arra hív bennünket, hogy ne csak a mélységben és ne csak a mélységből imádkozzunk, hogy az imádság legyen valódi beszélgetés az élő Istennel.

nel, legyen párbeszéd. És hogy nem elég megtanulni, hanem gyakorolni is kell. Isten erre hív ma bennünket: az ima gyakorlására.

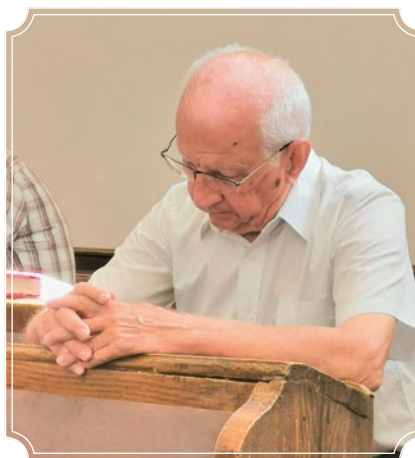
Luther az imádsággal kapcsolatban három szintet különböztetett meg. Ő Ágoston-rendi szerzetes volt, életének része volt a napi hétszeri imádság, és hogy hetente végigolvasta a szerzetesi közösség mind a 150 zsoltárt. Eből az imádságos légkörből és háttérből érkezett Luther. Azt mondja, hogy az imádságoknak van egy olyan része, amikor az ember nem gondol bele, hanem csak úgy elmondja, a szavak egymás után következnek. Református emberekként mi úgy tartjuk, hogy hát az ilyen imádságnak nincs sok értelme. Luther viszont azt mondja, még annak is van értelme, hogyha valaki ilyen kötött imádságokat mond a benne való részesedés nélkül, mert avval is legalább bosszantja az ördögöt. Ez egy jó lutheránus mondat.

A második szintje az imádságnak, amikor felismeri az ember, mennyire szüksége van az imádságra, és ez valamilyen formában úgy rátelepedik, hogy be akarja pótolni minden mulasztását, és akkor az imádságokat összesűríti, egészen egyszerű, esszenciális formában. Elmondja Luther, hogy a kortársai közül néhányan és ő maga is, amikor sok-sok feladata volt, akkor egy napra, szombatra sűrítette az imádságokat. Ez volt az imádkozó napja.

A lutheri tanítás végső megfogalmazása pedig az, hogyha imádkozol, abban légy részes! Szenvedélyesen imádkozz! Szívedből fakadóan imádkozz! Ne képmutatáskodj, ne rendszerezd, hanem legyél benne teljesen őszintén! Belefért ebbe az is, amikor egy este Luther az egyház, a reformáció minden fájdalmát különösen is hordozta a szívében, kinézett az ablakon, és megkérdezte az Urat: „Uram, kié ez a világ? Kié a reformáció? Kié az egyház? A Tiéd, vagy az enyém? Hogyha a Tiéd, akkor én most elmegyek aludni.” Luther rá merte bízni a terheket az Úrra a legnehezebb próbatételek idején is.

Kálvin, amikor az imádságról beszél, szinte a mi kegyességünk szól az ő gyakorlatából, abból, amit megtanultunk és a zsigereinkben hordozunk. (Kál-

vinnak egyébként a héten volt a születésnapja, ha jól számoltam, 526 évvel ezelőtt született.) Kálvin azt mondja, hogy az imádság a hit gyakorlása. Nem egyszerűen arról van szó, hogy amikor kedvem van, beszélgetek az élő Istennel, hanem az imádság erőtere a hit. Imádság ott születik, ahol már van Isten-ismeret. Az Isten-ismeret pedig Isten kijelentéséből fakad, ami hitet ébreszt. Éppen ezért Kálvinnál az imádság felelet Isten ígéjére. Tulajdonképpen az, amikor Isten megszólal, mert



Isten jobban ismer minket, mint saját magunk. Isten az első.

Olyan szép volt nemrég... Amikor most a vihar a mi templomunkat csak úgy megnyaldosta, néhány cserép összetört vagy elmozdult, és megkértük presbiter testvérünket, hogy csinálja meg, ő pedig azt mondta, hogy hát most nagyon sok hívása van. Aztán másfél óra múlva a feleségem szól, hogy te, Attila a tetőn mászik. Kérdezem tőle: Mi történt? Azt mondja: Az Isten az első!

Mert tényleg mindig az Isten az első!

Ő szólal meg először, és amikor Isten megszólal, akkor feltárjuk előtte az életünket. Feltárjuk előtte, hogy kik vagyunk, mert ismerjük önmagunkat és ismerjük azt, hogy Isten kegyelmes és Isten irgalmas Isten. És mivel Istenhez az út egyedül Krisztuson keresztül vezet, mivel egyedül Krisztus a közbenjáró, ezért rajta keresztül szólítjuk meg a mi Atyánkat. Éppen ezért Kálvin azt mondja, hogy az imádság hitből fakadóan, mindig a kegyelem Krisztusában és a kegyelem

Krisztusa által érkezik meg az Atyához. Ebben vagyunk mindannyian.

És mi az, amiben összecseng a praktikum tekintetében a lutheri és a kálvini tanítás? Mindketten hangosan imádkoztak. Ezt onnan tudjuk, hogy az őket körülvevők is hallották az imádságaikat. Nemcsak leírták, hanem hangosan is imádkoztak. Hallották az ajtó másik oldalán is, hogy gyötrődtek, hogy hálát adtak, hogy bűnt vallottak és Isten irgalmáért folyamodtak. Vajon a mi életünk ilyen beszédes élet, a szó igazi értelmében?

A második, amit mindketten gyakoroltak, hogy a napi imádságok helye igazán a reggel. Luther – jó lutheránus módon – azt mondta, hogyha reggel nem imádkozol, akkor az ördög fogja betölteni a helyét a szívedben. Cseri Kálmán sokkal érthetőbb számunkra; azt mondja, hogyha az életedben mindig csak sürgős dolgok vannak, akkor a fontos el fog maradni. A fontosat mindig megelőzi a sürgős. Reggel az embernek általában sürgős dolgai vannak, ezért nagyon nehéz reggel elcsendesni és imádkozni.

A harmadik, amiben közösek voltak a reformátorok, hogy Luther is és Kálvin is nagyon szerette a zsoltárokat. Imádkozták a zsoltárokat. Ráadásul tudjuk, hogy Kálvin a zsoltárok olvasása közben találta meg önmagát az élő Isten kezébe esve. A Zsoltárok kommentárjának az elején ír röviden arról, hogy hogyan is térítette magához Isten az ő szívét a Zsoltárok könyvét olvasva. Sőt, azt mondta, hogy a zsoltárok imádságos gyűjteményében megtalálható a lélek sokszínűsége és megtalálhatók az imádság szabályai is.

Az imádság szabályai kapcsán négy kérdésről kell beszélnünk, melyeket a kolossébeliekhez írott levél igéi hoznak elénk.

Az első, hogy az imádságban legyenek kitartóak. Más fordítási lehetőség szerint: állhatatosan imádkozzatok! Ragaszkodjatok ehhez szilárdan, maradjatok odaadók ebben, mondhatnám így is: szüntelenül tegyétek ezt! Ez a kitartó kifejezés tízszer szerepel az Újszövetségben, ebből négy alkalommal az imádsággal kapcsolatban. Benne maradni, nem elhagyni...



Azt mondja az ige, hogy ez nem választási lehetőség. Sok olyan dolog van, ami a keresztyén ember számára választási lehetőség, de az imádság nem az, hanem Isten utasítása. Jézus is erről beszél Lukács evangéliumában. Így olvassuk: „Jézus ... mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk”. És azt is mondja, hogy „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találjátok, zörgessetek, és megnyitattik nektek.” Nem azt mondta, hogy kértetek, és adatott, zörgöttetek, és megnyitattok, hanem jelen időben. Szinte folyamatosan teszitek ezt.

A Sátán gyakori kísértése az, hogy rávegyen bennünket arra, hogy feladjuk az Isten Igéjének olvasását és az imádságot. „Mert már nem élvezem” – szoktuk mondani. – „Mert már nincs benne semmi új. Már mindent megtanultam, mindent hallottam.” Csapdahelyzet ez, mert minél kevesebbet olvassuk Isten Igéjét, annál kevésbé vágyódunk rá, és minél kevesebbet imádkozunk, annál kevésbé vágyódunk Istennel lenni. Ezért mondja az ige, hogy legyünk az imádságban kitartóak.

A második pedig: hogy legyünk az imádságban éberek! Legyünk az imádságban szenvedélyesek! Ne legyünk az imádságban lusták! Egészen konkrétan itt az ige arról beszél, hogy ne aludjunk bele az imádságba. Nagy veszély ez. Az ember már azt sem tudja, hogy hol kezdte el és hogy hol fejezi be. Legyünk éberek!

Jézus Krisztusnak az éber imádság azt jelentette: odafigyel az Istenre. Amikor dolgozott, Jézus imádkozott. Amikor szorították, imádkozott. Amikor közösségre vágyott, imádkozott. Amikor kereste a tanítványait, imádkozott. Amikor kísértés érte, imádkozott a Gecsemáné kertjében is. Amikor életét adja értünk, akkor arra hívja az övéit, hogy virrasszatok és imádkozzatok velem. De a mi eleink, tanítványtársaink belealszanak a krisztusi élet haláltságába.

Testvéreim, szenvedélyesen, buzgón imádkozzatok! Legyünk egészen bizonyosak afelől, hogy a mennyei Atya

meghallgatja könyörgéseket. Nagy az ereje, az energiája (ez a szó szerepel az igében) az igaz ember buzgó könyörgésének – mondja az apostol.

Harmadszor azt mondja el Isten igéje, hogy amikor imádkozunk, akkor az imádságunk felütése, az indítása: a hálaadás. Hálát adjatok! Semmiért ne aggodjatok, mindenkor imádkozzatok, hálát adva kéréseiteket tárjátok fel az élő Isten előtt! Mindenkor hálát adjatok!



Évekkel, talán egy évtizeddel ezelőtt volt egy beszélgetésem egy gyülekezeti tagunkkal. Arról beszélt, hogy ő nem tud imádkozni, olyan üresek az imádságai. Ahogy beszélgettünk, végül maga mondta ki, hogy nem is emlékszik már rá, mikor köszönt meg valamit az élő Istennek. Akaratlanul is hallottam, amikor idős emberek, talán rég nem látott ismerősök beszélgettek a postán, és a második, harmadik mondatnál már az unokáknál voltak. Szép volt, hadd mondjam, olyan típusos volt, amikor az egyik azt mondta: „Tudod, az én unokáim nem tudnak várni. Mindent azonnal akarnak, egy percet sem tudnak várni.” Ez egészen bizonyosan a kiskorúság jele. A nagyobb baj az, hogyha a felnőttek is ilyenek. Ha a felnőttek is mindig mindent csak akarnak, mindig mindent csak kérnek, mindig mindent csak követelnek. Ha csak az a mondat jár a szívünkben, hogy „Nekem ez jár!” Ó jaj, de nehéz mondat ez! „Nekem ez jár!”

Isten igéje arra bátorít bennünket az imádságban, hogy tanuljunk meg dolgozni, hanem megköszönni.

És végül, kedves testvérek, az imádság kiterjedéséről is szól ez az ige. A ki-

terjedéséről abban az értelemben, hogy imádkozunk egymásért. Az apostol itt azt mondja: „Könyörögjétek értem is, hogy tudjam hirdetni az evangéliumot.” Milyen érdekes és fontos: nem azt kéri, hogy nyíljon meg a cellaajtó, hogy legyen általános amnesztia. Nem azt kéri, hogy legyenek vele kedvesebbek a börtönben, vagy legyen több a koszt a börtönben, hanem hogy imádkozzatok értem, hogy helyesen tudjam hirdetni az evangéliumot.

Vajon imádkozik-e a közösségünk azokért is, akiket nem is ismerünk, hogy meghallják az evangéliumot, hogy megértsék, hogy Istenhez forduljanak, hogy ne legyen üres fecsegés mindaz, amit Istenről beszélünk? Imádkozunk-e értük? Imádkozunk-e a mi világunkért, környezetünkért?

Kedves testvérek, az egymásért való imádságra is buzdít az ige bennünket. Bővítsétek ki azokat az imádságokat, amelyek ott vannak

a táskáitokban, a szíveitekben! Tegyetek hozzá újra egy-egy embert, akiért könyöröghettek, akiért imádkozhattok!

Erre az igehirdetésre készülve találtam szemben magamat avval, hogy Kálvin genfi gyülekezeti szolgálatának idején minden nap volt istentisztelet valamelyik templomban. És szerdánként a genfi gyülekezeti tagokért név szerint imádkoztak. Így szoktuk mondani: „a sötét középkorban”. Mindenkiért név szerint imádkoztak a gyülekezetben. A szerdai istentiszteleteken a gyülekezet tagjait imádságban vitték az élő Isten elé.

Testvéreim, vajon imádkozunk-e, jól imádkozunk-e? Vajon egészségünk, vagy a szereteteinken túl imádkozunk-e úgy, ahogyan Jézus bátorít és buzdít bennünket. Imádkozunk-e úgy, hogy ebben a kérdésben is egyre inkább Hozzá hasonlítunk, mintsem önmagunkhoz.

Imádkozzatok, és kérjük Jézust, hogy tanítson bennünket naponként imádkozni. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2025. július 13-án a pomázi református templomban)

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

Mi lesz velünk?

Vajon merre tart ma az emberiség? Milyen világot, jövőt épít magának? Lesz-e egyáltalán olyan jövője, amiért érdemes küzdeni? Lesz-e egyáltalán jövője?

Amit ma látok, hallok és amilyen választ ad az emberek többsége ezekre a kérdésekre, az számomra elkésztő. Az istentelenség, az önistenítés annyira elhatalmasodott ebben a világban, hogy szinte mindenki önmegvalósításra tör, amelynek az a következménye, hogy a másik ember csak addig kell, amíg kiszolgálja a kívánságaimat. Ezért nem lehet ma már tanítani az iskolákban, mert a diáknak mindent szabad, a tanárnak semmi. Abba bele lehet rúgni, el lehet űzni, ki lehet dobni. A mából nagyon úgy néz ki a jövő, hogyha ez így marad, akkor a jövő önző világában nem lesz helye a szeretetnek.

Miért van ez így? Miért tartunk ebbe az irányba? Ennek nagyon egyszerű oka van, mégpedig az, hogy a Tízparancsolatot az emberek többsége nem tartja olyan alapvető parancsnak, amit soha senki nem léphet át. Ma Istennek ezeket a javunkra adott parancsait semmibe vesszük, sőt átírják.

Vegyük sorra őket!

Isten gondviselő tetteit nem vesszük észre. Pedig oly magától értetődők azok, hiszen évezredek óta így van. A természeti törvényeket, melyek állandóságát az Úr biztosítja, oly magától értetődőnek vesszük, pedig e természeti törvények nyújtják számunkra a legfőbb istenbizonyítékot, mert azokat valakinek meg kellett alkotnia.

Az emberiség bálványimádása az egekbe szökött. A pénz-

bálvány miatt a nyereség igazol minden embertelenséget. A tudomány bálványozása pedig azt jelenti, hogy minden hazugságot el lehet adni, csak hozzá kell tenni: ez a tudomány álláspontja.

Isten nevének tisztelete sehol sincs; mindenfelé hallani, ahogy beleépítik azt a káromkodásokba.

Szombat vagy vasárnap megszentelése, azaz különbbé tétele, megkülönböztetése a hétköznapiaktól, nincs meg. Ugyanolyan munkanapnak tekintik, mint a többi napot. Dolgoznak is rajta, mert kell a pénz, bár tapasztalják, hogy az ilyen munkán nincs áldás. Mert hiába a többletkereset, a pénz soha nem elég.

5. parancsolat: „Tiszteld atyádat és anyádat...” helyett – mondja egy pszichológus a rádióban, mert az már elavult – annak kellene ott lennie, hogy

„Tiszteld a gyermeket”. Mert úgy gondolja, ő okosabb, mint az Isten.

A „Ne ölj” parancsolatot is oly könnyen, törvénybe iktatva lépik át az abortusz (magzatgyilkosság) és az eutanázia (öngyilkosság kérésre) esetén.

„Ne paráználkodj”, élj tiszta életet – ez ma már megvetett életforma. Lehetetlen így élni, mert az abnormalitás uralja a világot. Felvonulva, tüntetve kell hirdetni, hogy az a normális, ami abnormalis. S ezt mindenkinek kötelessége elfogadni.

„Ne lopj”! Ha megteheted (mert a jog kiskaput hagyott), és nem teszed meg, akkor hülyének néznek. Ez annyira igaz, hogy a gyermekeinket a mesében is arra tanítják, hogy lopni nem bűn, a tolvajt támogatni kell. Hallottam a rádióban egy esti mesét, melynek az volt a lényege, hogy vissza kell vinni a tolvajnak az elveszett kesztyűjét, hogy azután boldogan meheszen lopni.

Manapság hazugsággal előnyöket szerezni nem bűn, hanem kötelesség, ha másként nem megy.

S a mások dolgainak irigylése, kívánsága viszi előre ma a világot. A reklámok pontosan ezt a kívánságot ébresztik fel az emberben, és teszik őt örök elégedetlenné. Aztán ezek megszerzéséért folyik a harc.

Van ezek után a Tízparancsolatnak olyan pontja, ami ma érvényes, és át nem léphető? Nincs! Milyen világ lesz ebből? Hát én nem szeretnék abban a világban élni, ahol se Isten iránti szeretet, se embertárs iránti szeretet nincs.

Ha ez így megy tovább, akkor ilyen világ következik. Talán ma még nem késő ezen változtatni. Mert változtatni kell ezen az istentelenséggel teli irányon, ha jó akarunk gyermekeinknek, unokáinknak, az emberiség jövőjének. Ha egyáltalán akarjuk, hogy legyen jövője, élhető jövője, békés jövője az emberiségnek itt Európában, ahol ezek a jelenségek sajnos a legelterjedtebbek. ■



Mi közünk Jézushoz?

TÓTH SEBESTYÉN LELKIPÁSZTOR IGEHIRDETÉSE

Kedves testvérek! Idézzünk fel egy osztálytalálkozót, amelyen összegyűlünk régi osztálytársainkkal sok-sok év után, azokkal, akikkel egykor nap mint nap találkoztunk, akikkel együtt tanultunk, együtt nőttünk fel és együtt váltunk azokká, akik vagyunk. Valamikor meghatározóak voltunk egymásnak.



Van, akinek bizonyosan jobban örülünk, régi barátainknak, akikkel sülve-főve együtt voltunk, akikhez a legtöbb jó emlékünkn kapcsolódik, de vannak olyanok is, akiknek talán még a neve is nehezen jut eszünkbe, mert nem volt olyan szoros kapcsolat közöttünk. De az is lehet, hogy már azoknak is nehezen jut eszünkbe a neve, akikkel régen jóban voltunk, hiszen annyi idő eltelt és annyi minden megváltozott. Úgy gyűlünk össze, mint régi barátok, akiknek igazából már nincs sok közös egymáshoz, merthogy az életünk különböző irányokban haladt. Előfordul, hogy a régi barátságokból semmi sem marad, csak a régi emlékek, amik összekötnek, de igazából nincs közünk egymáshoz.

Az osztálytalálkozó képe jól példázza azt, ami az ige alapján előtűnik van: Kihez van közünk igazán? Hogyha erre a kérdésre keresem a választ, akkor

inkább azokra gondolok, akikkel élő kapcsolatot ápolok, akikről tudom, mi történik az életükben, akikhez van bizalmam akár arra is, hogy megkeresem valami olyan dologgal, ami talán nehéz, de a legjobban talán azokhoz van közöm igazán, akikkel a szeretet kapcsol össze.

Jól látjuk tehát, hogy nem mindenkihez van közünk, és látjuk azt is, ki az, akihez igazán közünk van: akivel élő kapcsolatunk van.

Így érkezünk meg az ige igazi kérdéséhez: Mi közöm van Jézushoz? Itt az igében ez egy megszállott ember kérdése, aki maga is hallja, ahogy Jézus egy rendkívüli istentiszteletet tart, és megszólítja az embereket. Azért rendkívüli, mert mindenki, aki hallja, elámul rajta. Remélem, hogy akik rendszeresen járnak a templomba, azt mondják, volt már ilyen élményük, de azért ritkán szoktunk elámulni, csak hogyha valami igazán jót, valami igazán értékeset hallunk. De ott, Jézust hallgatva mindenki elámul azon, ahogyan Jézus tanít. Azt mondják, úgy tanít, mint akinek hatalma van.

Ami miatt pedig még inkább rendkívüli ez az istentisztelet, az az, hogy itt nemcsak a szó hangzik, hanem a szóból valóság lesz, és ez a megszállott ember valóságosan megszabadul. Ugye, nem mindennapi istentisztelet...

Az események miatt az emberek megdöbbennek (így fordítja ezt a szót a magyar Biblia), de nemcsak erről van szó, hanem félelem van bennük, mert valami olyannal találkoznak, ami ismeretlen. Megérzik, hogy valami nagyobb van ott közöttük, s érdekes módon ezt a megszállott ember mondja ki: „*Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje.*” Amikor Jézus megszólal közöttük, megrendülnek az emberek, mert feltűnik nekik, hogy nem akárki van közöttük, hanem maga az Isten lépett közjük.

Kimondja ez az ember, hogy „Te vagy az Isten választottja”. Azért érezzük ezt a rendkívüli hatalmat, mert



Jézus Krisztusban Isten jött el az emberek közé. Márk evangélista már itt az evangélium elején szeretné leszögezni, hogy amikor Jézus beszél, akkor nem egyszerűen egy rabbit, egy tanítót hallanak, hanem maga Isten szól, és ugyanaz az isteni, teremtő szó hangzik, ami a semmiből létrehozta az egész világot. A teremtéstörténetben nemrég olvastuk, hogy amikor Isten szólt, akkor lett, mert az Ő szavának ilyen hatalma van. Az egész világot a szavával teremtette meg.

Ez a szó hangzik ezen az istentiszteleten, és ez az a szó, ami megrendíti őket, ami arra készíti ezt az embert, hogy felkiáltson, és egy ilyen gyenge kérdést tegyen fel: „*Mi közünk hozzád, názáreti Jézus?*” Sok magyarázó ezt úgy magyarázza, hogy a gonosz lélek kapálódzik még utolsó erejével, mert megérzi, hogy bár képes volt ezt az embert évekig megkötni és tönkretenni az életét, most mégis ő a gyengébb, mert egy olyan erővel találkozott, ami ellen esélye sincsen. És valóban, amikor Jézus szól, kénytelen eltávozni, vége lesz uralmának. Láthatjuk ezt ennek a nyomorult embernek a felkiáltásából: Mi közöm hozzád, Isten Szentje? Mi közöm hozzád, aki tökéletes vagy? Mi közöm hozzád, aki mindenható vagy? Így is fordíthatnánk: Miért jöttél ide közeink? Miért jöttél pont ide, pont most, pont akkor, amikor én itt vagyok? Miért pont hozzám szólsz? Miért teszed azt, amit teszel, Isten Szentje, miért?

Nem azért, mert ez rossz lenne. Nem azért, merthogy azt gondolná, hogy rossz történik vele, bár a benne lakozó lélek biztosan így látja ezt, hanem azért, merthogy érthetetlen. Hogy le-

het az, hogy a mindenható Isten egyszer csak megjelenik közöttünk, és pont engem szólít meg? Hogy lehet az, hogy idejön, és pont hozzám lép? Hogy lehet az, hogy a Mindenható, akitől eddig elzárkózva éltem az életemet a lelki megkötöttségeimben, akitől elhagyatva, ráadásul mindenki mástól is elhagyatva és megvetve éltem, most itt áll előttem, és személyesen hozzám szól. Mi közöm hozzád, Jézus? Mi közöm hozzád, hogy te kérdés és érdem nélkül idejössz hozzám, megszólítasz és megszabadítasz, hogy te élő Úr vagy mostantól kezdve az én életemben is, és szavaddal új emberré, szabad emberré teremtesz engem? Mi közöm van hozzád, hogy ennyire szeretsz?

Jézustól nem hallunk kérdést. Jézus nem kérdezi meg ugyanezt, pedig megkérdezhetné: Mi közöm van hozzád, te bűnös, megkötözött ember? Ő nem kérdez ilyet, hanem egyszerűen csak belép a megszállott ember életébe, mondhatnánk kéretlenül, megszólítja és megszabadítja a szavával. Isteni szavával megszabadítja őt.

Bizonyosak lehetünk abban, hogy ennek az embernek tényleg újjáteremtette az életét. Arról tesz bizonyosságot itt az ige, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy az Isten szeretete így mutakozzon meg, kérdés nélkül, hogy a láncok lehulljanak. Mert az Isten országa ezt jelenti: hogy a megkötözöttek megszabadulnak. Hogy akik sírnak, megvigasztaltatnak. Hogy akik elveszettek, megtaláltatnak. Mert Ő szereti az övéit. Isten akarata így nyilvánul meg: Isten eljön közéjük, megszólítja őket, mert szeretne ott lenni közöttük. Ebben mutatkozik meg igazán az Ő szeretete: elhozza az Ő országát közéjük, még ha ez elsőre félelemmel teljes is előttük. És nemcsak ott akar lenni közöttük, hanem szeretné mindannyiukat megmenteni. A megszállott ember csak példája ennek, hiszen nemcsak neki van szüksége szabadulásra, hanem mindannyiunknak. Mindenkinek szüksége van arra, hogy megszabaduljon attól, ami akár a testét, akár a lelkét megkötözi. Szükségünk van arra, hogy megszabaduljunk a bűntől, hogy Isten előtt

tiszták és szabadok lehessünk. Szükségünk van arra, hogy megszabaduljunk a halál fogságából, hogy igazi életünk, örök életünk legyen.

Ezért jött el Jézus Krisztus, mint az Isten Szentje. Ez elsőként itt hangzik el az evangéliumban, ilyen tisztán, karakteresen, legközelebb az evangélium végén, amikor a százados mondja ki, hogy Ő valóban Isten Fia volt. Valóban Ő volt az Isten Szentje, a Krisztus, a Megváltó. Valóban Ő az igazi szabadító. Jól látjuk ezt a kereszten, hiszen ezért vállalta a kereszthalált a bűnös emberek helyett, helyettünk. Ő helyettünk halt meg, azért, hogy nekünk életünk legyen. Ezt jelenti a kereszti váltsága, ezt jelenti az evangélium igazi közepe. Ezért vagyunk itt a mai napig, mert Jézus Krisztus ezt megtette.

És értünk támadt fel, hogy nekünk életünk legyen – vele. Ott mutatkozott meg tisztán és teljesen az, hogy Ő a szabadító Isten, az igazi szabadító. Ezt élheti át ez a megkötözött ember, akinek tönkrement életét Jézus egy szavával megváltoztatja és megtisztítja, ezáltal kap új életet.

Miért tesz Isten ilyet? Az az Isten, aki végtelen, akinek olyan hatalma van, hogy szavával az egész világot megteremti, miért tesz ilyet? Miért foglalkozik ezzel az elveszett emberrel? Miért foglalkozik velünk, elveszett emberekkel? Miért van az, hogy az Isten bár végtelen, végtelen szeretetével nem a bűnre néz, nem az emberi elveszettségre, gyengeségre vagy vakságra, hanem kérdés nélkül belép az ember életébe, és kész megajándékozni a szabadítással? Hogyan szerethet ilyen tökéletesen?

Hogyha ezt a kérdést feltesszük és közel engedjük magunkhoz, úgy mondom, átéljük, akkor hirtelen elfogynak a kérdéseink, mert a kérdések helyét átveszi a bizonyosság. Az a bizonyosság, hogy mindezt én magam is meg-

tapasztaltam, Isten az én életembe is belépett, és azt szeretné, hogyha nekem közöm lenne hozzá, Ő engem is szeret, engem is meg akar szabadítani és új életre akar támasztani. Innentől kezdve nem az a kérdésem, hogy vajon mi közöm hozzá, hanem átélte valósága lesz az életemnek, hogy szeretetből, Jézusért meg vagyok szabadítva, és minden napon hozzá tartozom, mert az Ő gyermeke vagyok.

A szomorú az, hogy bár ez az isteni gesztus kérdés nélkül történik, Jézus kérdés nélkül belép ebbe a helyzetbe,



a mi életünkbe, ez nem mindenkit hat meg. Sőt, sokan vannak, akik ugyanúgy hallgatják Jézust, ugyanúgy látják a csodákat, ugyanúgy meg vannak szólítva az Isten teremő szava által, mégis azt mondják, hogy köszönöm szépen, nekem ez nem kell. Annnyira ezt mondják, hogy az ellenségei, sőt gyilkosai lesznek Jézusnak. Mert azt mondják, nekem nem kell az Isten szava. Éppen ezért, amikor ezt az ígét halljuk, vonatkoztatassuk magunkra, mint ami kifejezetten nekünk szól: Nekem mi közöm van hozzád, Jézus? Szeretném feladni ezt első házi feladatnak, hogy gondolkozzunk rajta: Nekem mi közöm van Istenhez? Lehet, hogy ismerem a nevét. Lehet, hogy sok történetet ismerek még rég-ről. Lehet, hogy ismerem a keresztest, annak teljes történetét és fontosságát. Lehet, hogy értelmileg sok mindent tudok. Lehet, hogy egyszer már személyesen megismertem Őt. De az igazi kérdés az, hogy én valójában →

kapcsolatban vagyok-e vele? Valójában közöm van-e Istenhez?

Visszahozom az osztálytalálkozó képét. Vajon Jézus Krisztus számomra olyan valaki, akiről már hallottam, esetleg meg is ismertem, de el is felejtethető? Olyan valaki, akivel néha találkozunk, és ennyi? Netán Jézus csak kelléke az életemnek? Jó kimondani azt, hogy keresztyén vagyok? Hogy eljárak ide a közösségbe, hogy itt vagyok a padokban? Jó elmondani ezt, hogy én már hallottam róla, hogy én igenis templomba járok? Mi közöm van Istenhez?

Ugyanis Isten azt szeretné, hogy ne legyünk vele ilyen távoli ismerősök. Az efézusi levélben olvassuk, hogy Jézus Krisztus azért jött el, hogy akik távol vannak tőle, közel kerüljenek hozzá. A mai ige szavaival mondva: hogy közünk legyen Istenhez. Ő azt szeretné, hogy ez a kapcsolat ne egy alkalmi oda-fordulás legyen, ami néha megtörténik az életünk egy-egy pontján, hanem mindennapos valósága legyen az életünknek. Az, hogy mi hozzá tartozunk, az, hogy mi Őt követjük, azért, mert Ő bennünket is megszólított, meghallottuk az Ő újjáteremtő isteni szavát, és elfogadtuk azt, és azt mondtuk, hogy igen, mostantól Te vagy az én életem Ura, és Te szerinted élem az életem minden napját. Mert erre van szükségünk. Nemcsak arra, hogy egyszer bennünket Isten megszólítson, hanem arra, hogy minden nap találkozzunk az Isten teremtvő szavával.

Nekünk minden lehetőségünk megvan arra, hogy naponta halljuk az Isten szavát, mert Ő ennyire szeret bennünket. Nagyon fontos, hogy minden nap olvassuk a Bibliát, és megéljük, hogy Isten megszólít, hogy eljöttünk ide a templomba, és hallgassuk az ígét közösségben. Ugyanígy bibliaórára, ahol meg közösségben beszélgethetünk az ígéről, és így egymást erősíthetjük. Keressük az Isten szavával való találkozást, kapcsolódást, hogy ezáltal naponként átéljük, amit Jézus itt megmutatott, hogy jó Isten újjáteremtő kegyelméből és szavából élni, mert ezáltal van csak igazán életünk, mert Isten szava átforgalmazza az életünket. Ezáltal lesz valósággá mindaz, amit Isten szeretne

kimunkálni az életünkben, ami által napról napra újjáteremt bennünket.

Ezáltal lesz valóság, amit parancsként kaptunk, hogy úgy éljünk, amire elhívott bennünket. Keressük a vele való közösséget imádságban, keressük az alkalmat, hogy leboruljunk előtte, hogy megéljük a vele való közösséget. Arra hív bennünket az Isten, hogy ne csak egy kelléke, mellékszereplője legyen az életünknek, hanem a legmeghatározóbb személye, megváltó Ura, akivel minden nap találkozom a Szentlélek által, és aki által élek és megtapasztalhatom, hogy számomra is van szabadítás az életemben, akár először, akár újra. Aki által megtapasztalhatom, hogy Isten ma is szabadító Isten. Mert az Isten így szeretne belépni az életembe, és ezért azt szeretné, hogy mindig az Ő szavára figyeljek, hogy átélhessem mindazt, amit elkészített számomra.

De nemcsak személyes szinten fontos mindez, hanem nekünk, mint közösségnek is. Nekem különösen tetszik az, hogy itt az igében a kérdés többes számban van megfogalmazva: „*Mi közünk hozzád, názáreti Jézus?*” Persze mondhatjuk, hogy a gonosz lélek és akit megkötözött, a megszállott közössége ez, de azt is, hogy mintha a gonosz lélek mindenki nevében szólna. Mintha a ledöbben és ámuló tömeg szószólója lenne, és így kiáltana: „*Mi közünk hozzád, názáreti Jézus?*” Ezért nekünk közösségként is fel kell tennünk ezt a kérdést. Ez a második házi feladat: gondolkodjunk el azon, nekünk mi közünk van Jézus Krisztushoz? Úgy is mondhatnánk, hogy miért vagyunk itt? Miért csináljuk azt, amit csinálunk? Miért szeretnénk azt, amit szeretnénk itt a gyülekezet közösségén belül? Mert hogyha nekem személyesen közöm van Istenhez, akkor ez azt jelenti, hogy közünk van egymáshoz is, és így, együtt közünk van Istenhez. Mindannyiunkat úgy hív el az Isten, hogy legyen közünk hozzá és legyen közünk egymáshoz is. Azt szeretné, hogy az Istennel is és egymással is olyan közösség jöjjön létre,

amelyben együtt keresik az Isten akaratát, és akiken közösségileg is meglát-
szik, hogy ugyanaz az Isten hívott el és ugyanaz az Isten köt össze bennünket. Akik így akarnak szolgálni Istennek, és akik így dicsőítik az Istent szavaikkal, tetteikkel és mindazzal, amit az Isten elkészít számunkra.

Az utolsó versben arról olvasunk, hogy ezek az emberek elvitték Jézus Krisztus hírét egész Galilea területén. A közösség, bár különböző szívvel tesz bizonyosságot róla, nem arról tesz bizonyosságot, amit megtanultak az iskolában, hanem arról, amit közösen megtapasztaltak, amit átéltek. Arról, amit a saját fülükkel hallottak és a saját szemükkel láttak. Arról, hogy mi közük van Jézushoz. Először mi is tegyük fel a kérdést, mi közünk van Jézushoz, és hogyha átértük azt, hogy tényleg közünk van hozzá, akkor tegyük erről bizonyosságot egymásnak és a világnak



is. Arra hívja a gyülekezetet az Isten, hogy tegyen bizonyosságot a Lélek által.

A legvégén pedig az ígélet szava is hangzik. Mert tudjuk jól, hogy aki keresi az Istennel való közösséget, annak az az ígélet is hangzik, amit Jézus Krisztus ígért minden tanítványának: „*nem hagylak titeket árván*”; „*én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*.” Ez az Isten szava. Hogyha valaki őszintén keresi Őt, hogyha az Ő szavát keresi nap mint nap és a vele való közösséget, akkor nincsen egyedül, hanem vele lesz a mindenható Isten, a szabadító Jézus Krisztus, és megtapasztalja az Ő szabadító jelenlétét a saját életében. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott a 2025. július 6-i ünnepi istentiszteleten a pomázi református templomban) ■

TÓTH SEBESTYÉN bizonyágtétele

Szeretnék bizonyágot tenni a gyülekezet előtt arról, hogy hogyan vezetett engem és feleségemet, Esztert az Isten, utat mutatva, hogy hogyan használjuk talentumainkat és hogy hogyan jelent meg az Isten akarata és vezetése a mi életünkben.

A tavalyi évben történt, hogy a felnőtt konfirmáció alkalmával egyrészt nagyon hálás voltam az Istennek minden konfirmálóért, másrészt pedig kaptam Tőle egy indítást, és azt éreztem a Szentlélek által, hogy az Isten valami többet akar rám bízni, több felelősséget, egy másfajta szolgálatot, de akkor még nehéz volt megfogalmazni, hogy pontosan mi is ez. Az elmúlt egy év nagyon sok imádságban és az igei vezetés keresésében telt, míg végül megkaptuk az igei vezetést, ami által az Úristen arra indított bennünket, hogy szeptember elsejétől egy másik gyülekezetben folytassuk Eszterrel közösen a szolgálatunkat. Az Úristen arra indított személy szerint engem, hogy egy új gyülekezetet pláncoljak Érden. Így fogunk az Érd-parkvárosi gyülekezetben szolgálni szeptember elsejétől.

Azért mondjuk el ezt csak most, mert az elmúlt fél évben sokáig tartott, míg mindenki igent mondott rá, és most történt meg, hogy a püspök úr is áldását adta erre.

Ez egy nagyon nehéz szolgálat, és én először elég bátoratlanul néztem szembe vele, de jó volt megtapasztalni azt, hogy minden nehézség és bátoratlanság közepette az Isten nem engedte el a kezünket és vezetett, és amikor azt éreztem, hogy meggyengült a szívem és az elhívásom, akkor mindig volt egy-egy ige, amivel az Isten biztatott, hogy igen, ez valóban az én akaratom.

Egy ígét szeretnék ezek közül kiemelni, ami nagyon nagy megélés volt számomra, mert ez az én elhívási ígém is, amit annak idején a konfirmációm alkalmával 14 évesen kaptam. Akkor még nem tudtam, hogy ennek ekkora hatása lesz az életemre, és a lelkipásztori elhívásomat is jelentette. Az ige



Máté evangéliumából való: „Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!” (Máté 10,16). Ez az ige pedig most új értelmet nyert azáltal, hogy egy olyan helyre megyek, ahol gyakorlatilag nincsen gyülekezet, hanem egy lakás nappalijában gyűlnek össze úgy 10-12-en. Most csatlakozott még egy új család, és most már túl kicsi a nappali. Ennyi a jelenlegi adottsága az ott induló gyülekezetnek. Akkor kapott új értelmet ez az ige számomra, amikor meghívtak egy bemutatkozó szolgálatra, és aznap pont ez volt a napi ige, az én elhívási ígém. Megértettem ez által, hogy az Úristen igenis el akar küldeni, mint bárányokat a farkasok közé. Nagy áldás volt ezt megélni.

Eszter a parkvárosi gyülekezetben

lesz ifjúsági beosztott lelkész, őt így viszi tovább az Isten.

Megmondom őszintén, kétféle érzés van a szívünkben, mert egyrészt örömmel teszek bizonyágot arról, hogy az Isten vezet bennünket, másrészt viszont nagy szomorúság van bennünk, hiszen ettől a gyülekezettől, a testvérektől rengeteg szeretetet kaptunk. Az elmúlt három év nagy épülés volt számunkra, és nagyon sok mindenben adhatunk hálát az Istennek, ezért fájó szívvel köszönünk el. De ott van a bátorítás mindannyiunk életében, hogy ahol az Isten van jelen, ahol az Isten munkálkodik, ott elkészíti az áldást, még akkor is, hogyha ez változást jelent – most így mondom – mindannyiunk életében.

(Elhangzott 2025. június 22-én a pomázi istentiszteleten)

ISTEN GYERMEKEI

ISTEN CSALÁDJÁHOZ TARTOZOL!

TÓTH SEBESTYÉN lelkipásztor

előadása a csobánkai családos gyülekezeti délutánon

Mi közünk van az Istenhez? Nyilván nem nehéz belátnunk, hogy közünk van Istenhez, mégis sok ember kérdése, hogy hogyan is kapcsolódom Istenhez. Mert sokan úgy gondolják, hogy Isten valami megfoghatatlan, képzeletbeli személy, egy eszme inkább, de aki mindenképpen nagyon távol van tőlünk. A Szentírás alapvetése azonban az, hogy az a közöm Istenhez, hogy tőle származom. Egyszerűen Ő teremtett engem. Ő az én teremtményem, és én az Ő teremtménye vagyok. Ez a teremtmény-kapcsolat elválaszthatatlanul összeköt, teljes mértékben meghatározza az embert. Egyszerű alapvetése az emberi létnek, hogy az Isten teremtménye vagyok, attól függetlenül, hogy esetleg nem akarok erről tudomást venni. Egyszerűen csak azzal, hogy létezem, az Istenhez tartozom.

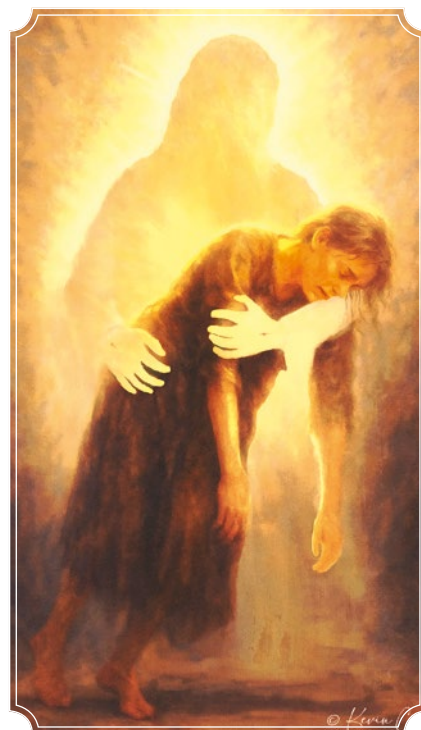
Isten úgy teremtette az embert, hogy kapcsolatban legyen vele. A mindenható Isten, aki csak szólt, és a világ lett, úgy teremtette meg az embert, hogy azt szeretné, hogy kapcsolatban legyen vele. Látjuk ezt a teremtetéstörténetben, ahogy az Isten és az ember beszélget egymással. Nincsen még imádság, semmiféle rítus vagy liturgia, mert ember és Isten között nincsen távolság. Megszólíthatják egymást, beszélhetnek egymással. Ez az Isten alapvetése.



AMI ELVÁLASZT ÉS AKI MÉGIS ÖSSZEKÖT

De akkor miért van az, hogy ez mégis benne az életünkben?

Az első, amire gondolunk, hogy az Isten nagyon távol van. Vagy az, hogy az Isten bár létezik, de nem hall engem, nem foglalkozik velem, érzelmileg is távol van tőlem. Mi az, ami elválaszt? Van kettőnk között valami, amit úgy hívunk: bűn. A teremtetéstörténetben azt látjuk, hogy a bűn miatt az embernek el kellett szakadnia az Istentől. Ki kellett mennie az Édenből, és miután kiűzetett, azt látjuk, hogy áldozatot mutathat be, hogy már van imádság. Amire addig nem volt szükség, most már szükség van, mert a bűn miatt megnőtt a távolság. Olyannyira, hogy az ember egészen elfelejtette, hogy ő Istenhez tartozik. A mai napig sokan a teljes életüket annak szentelik, hogy ezt tagadják. Mert a bűn távolságot szül. Ez egy olyan akadály, ami ott van az ember életében, hacsak az Isten maga nem győzi le.



Az Istennel való kapcsolatra lettem teremtve, de a bűneim mégis elválasztanak tőle. Miért lehet mégis, hogy én az Isten családjához tartozom? Egyszerűen azért, mert az Isten azt szeretné, hogy helyreálljon a kapcsolat, hogy bennünket újra magához kössön, de most már véglegesen, úgy, hogy teljesen hozzá tartozunk. Ezt Jézus Krisztusban hozta létre és tette lehetővé, aki kifizette a bűn árát, aki elvette az embernek bűnét. Innentől kezdve az Isten már Jézus Krisztusra tekint a bűn helyett, aki megnyitotta az utat Istenhez. Szabad az út Istenhez, mert nincsen, ami elválaszt tőle, ami engem Istentől távol tartana, hanem minden akadály nélkül hozzá mehetek, vele közösségben lehetek. „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket” (2Kor 5,19).

Isten azt szeretné, hogy ne elvezettek legyünk, hanem megtaláltak, olyanok, akik vele közösségben élnek, és akik hozzá tartoznak. Ezért küldte el Jézust, hogy a mi kapcsolatunkat rendezze, hogy az édenkerti állapotot visszaállítsa, sőt, hogy sokkal magasabb szintre emelje. Mert vannak ke-

resztyének, akik úgy gondolják, hogy mivel Isten váltsága elvette a bűnöt, most már tiszta lappal indulhatok, hogy magamtól csináljam tovább. Eddig nem lehetett, mert a bűneim bepiszkoltak engem, de most már szabad vagyok arra, hogy úgy éljek, ahogyan azt az Isten szeretné. Csak-hogy nem erről van szó. Arra szabaddított fel bennünket az Isten, hogy Őt kövessük, hogy innentől kezdve teljesen hozzá tartozunk, vele kapcsolatban legyünk.

Isten azt mondja, hogy nemcsak hogy helyettem halt meg a kereszten, amikor én még nem is ismertem Őt, mert annyira szeret engem, és nemcsak úgy halt meg értem a kereszten, hogy én ezt meg sem érdemeltem, hanem a keresztsodája által szeretne a családjába hívni, azért, hogy a családjához tartozzak. Ha elkezdjük ízelegetni, ez tényleg hihetetlen dolog: a teremő, mindenható Isten annyira szeret engem, hogy nemcsak azt szeretné, hogy hozzá tartozzak, hanem hogy az Ő családjához tartozzak. Hogy olyan szoros legyen a kapcsolat közöttünk, mint a rokonok között.

Sokszor szoktam hozni ezt a példát, mert szerintem lenyűgöző, hogy amikor testvérekről beszélünk, rokonokról beszélünk. Ez egy olyan kapcsolat, ami tér és idő felett áll. Ha húsz éve nem beszéltem a testvéremmel, nem is tudom, hol van, vagy ha a testvérem a világ végén lakik, akkor is a testvérem marad. Mert a rokoni szál elvághatatlan összetartozást jelent. Isten így szeretne magához kötni, ilyen elvághatatlan rokoni szállal, Jézus Krisztus vére által. „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket” (2Kor 5,19). „Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek” (Ef 2,19).

ISTEN CSALÁDJA VÁRI!

Hihetetlen dolog, hogy a mindenható Isten engem is szeretne az Ő családjá-

ban tudni. Krisztus váltsága miatt az Isten gyermeke lehetek, és én megszólíthatom Őt, mint édesapámat. Ilyen szoros lehet közöttünk a kapcsolat. Azért mondhatom azt, hogy mennyei Atyám, mert Jézus Krisztus meghalt értem, és ezt lehetővé tette. Minden egyes alkalommal, amikor kimondom az imádságom elején: „Atyám”, ebben gyakorlatilag benne van a teljes üdvörténet. És őszintén mondhatom, mindenféle büntudat vagy bármi más rossz érzés nélkül, mert Isten az Ő gyermekévé fogadott. Úgy fordulhatok Istenhez, mint az édesapámhoz, mint az én szülőmhöz, talán még jobban, hiszen itt a mennyei Édesatyáról van szó.



Bármikor, amikor a mennyei Édesatyámhoz fordulok, Ő meghallgat, figyel rám, fontos számára, hogy mi van velem, és szeretné a legjobbat adni nekem, hogy az Ő ajándékaival legyen teljes az életem. Mert Ő tényleg mint egy mennyei Édesatyja van jelen az életemben.

Az, hogy Isten engem az Ő gyermekének mond, Krisztus mellé emel engem. Jézus Krisztussal, az Isten egy-szülött Fiával osztozom a fiúságban. Ez egy hihetetlenül nagy kiváltság.

Isten az egyedüli tökéletes Krisztus mellé fogad engem is, és azt szeretné, hogy minden, ami Krisztusé, az enyém is legyen, hogy osztozzak mindabban, amit Jézus Krisztusnak adott, amit Ő megszerzett, és így legyek az Ő családjának igazi, teljes jogú részese.

A gyermekség által pedig örökö-sök is vagyunk. Azért fogalmaz úgy a Szentírás, hogy „az Isten fiai”, mert abban a világban, amikor a Szentírás íródott, a fiú örököltetett. Az Isten nemcsak annyira szeret, hogy meg-váltott, hogy a családjába fogadott, hogy Krisztus mellé emel, hanem örökséget is akar adni a mennyek országában: teljes dicsőséget, ahol majd

Isten előtt lehetek színről színre, ahol semmi sem választ el engem tőle, hogy örökké vele éljek és a tőle kapott minden áldásban együtt legyek vele. Az örökségem: maga a menny. Tudjuk a Bibliából, hogy lehet kincseket gyűjteni a mennyben. Mert az Isten hihetetlen gazdagságot akar nekünk adni: örökséget az Ő országában.

A Biblia szerint itt egy örökbe-fogadásról van szó. Úgy lehetek Isten gyermeke, hogy Ő örökbe-fogad engem, hogy innentől kezdve mennyei Atyámnak szólíthassam Őt. Isten azt mondja, hogy akit én magamhoz fogadok, azt szeret-ném, hogy az örökösöm is legyen.

Mit jelent ez számunkra? Egy-szerűen azt, hogy az Isten ben-nünket is befogad az Ő családjá-ba, és így szeretné minden áldá-sát kiteljesíteni a legeslegszo-rabb kapcsolatban, ami emberek

között csak lehetséges, és azt mondja, hogy ez lehetséges közöttünk: Isten és közöttem is. Így szeretne a családjába fogadni, hogy én is gyermeke és örö-köse legyek, hogy Ő nekem is Atyám legyen, hiszen Ő engem is szeret, meg-váltott és befogadott.

IDENTITÁS

Annak, hogy Ő engem befogadott, hogy az Ő gyermeke lehetek, követ-kezménye is van. Isten szeret engem, Atyámnak mondhatom Őt, a fiává, →

gyermekévé fogadott, örököse vagyok, de mit jelent ez a mindennapokban?

Az első dolog, hogy ez egy identitás a keresztyén ember életében. Hogyha igazán átélem azt, amit a Szentírás nagy ívként felvet, hogy én a bűnből egészen odáig juthatok, hogy a menny örököse vagyok egyedül Isten szeretete által, akkor nem lehet, hogy ennek ereje ne legyen ott az életemben. Azt látjuk a Szentírásból, hogy ennek az ereje egy új teremtés, egy új embert formáló erő, egy új identitás: „*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme, új jött létre*” (2Kor 5,17). Az, hogy én Isten gyermeke vagyok, az egész életemet átformálja, meghatározza. Arra hív a Szentírás, hogy úgy éljem az életemet, mint Isten gyermeke, mint akinek ez az életének központi része: hogy igen, én Krisztusért Atyámnak szólíthatom az Istent, én az Ő gyermeke vagyok, az Ő örököse, hogy ebben is osztozzak Jézus Krisztus életében.

A vérségi kapcsolathoz tartozik, hogy kegyelem által Jézus Krisztusba oltattam, ezért bármi is történjen az életemben, mindig az Istenhez tartozhatok, és hozzá visszatérhetek. Akkor is, hogyha elrontom az életemet, akkor is, hogyha visszacsúszok abba, ahonnan Isten engem megváltott, akkor is, hogyha újra kiszakadok az Isten kegyelméből. Mert a vérségi kapcsolat azt jelenti, hogy örökké.

A következő dolog: hogyha ez az én identitásom, akkor ezt az identitást ápolni is kell. És nem lehet másképpen ápolni, csak az Istennel való kapcsolatom ápolásával. Nem lehet élő kapcsolatom Istennel, hogyha nem keresem Őt. Beszélhetünk a napi igeolvasásról, az alkalmakra járásról, az igazi mély imádságról, de nagyon fontos, hogy kapcsolatban legyek azzal az Istennel, aki erre engem felszabadított. Legyen valóságosan része az életemnek, hogy azért, mert Isten engem megváltott, én vele minden nap kapcsolatban szeretnék lenni. Szeretném hallani az Ő hangját, olvasni az Ő szavát, megszólítani az imádságaimban, és megcselekedni azt, amit Ő a szívemre helyez. „*Akiket pedig Isten Lelke vezérel,*

azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljetelek, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!” (Róma 8,14-15)

Ha valaki Isten gyermeke, akkor arra hívja el az Isten, hogy úgy élje az életét, ahogyan azt Ő mondja. Ez nemcsak egy olyan kiváltság, amiben osztozhatom Jézus Krisztussal, hanem egy felszólítás, hogy élj úgy, ahogyan az Isten gyermekének kell, és cselekedd meg azt, amit Isten neked is megmutatott, ahogyan azt a szívedre helyezte! A Szentlélek által cselekedd az Isten akaratát! Akik az Isten gyermekei, azok megcselekszik az Isten akaratát.

Aki cselekszi Isten akaratát, az azt is vállalja, hogy Jézus nevéért különféle hátratételeket szenvedjen. Mert nemcsak azt kaptam örökségképpen, hogy a menny minden kincse az enyém az Ő nevéért, hanem azt is, hogy akár szenvedhetek is az Ő nevéért. Jól ismerjük ezt a Szentírásból és olvashatunk példákat az első keresztyének életéből is, akik örömmel tudták mondani, hogy én osztozom Jézus Krisztus szenvedésében. Mert ez is hozzátartozik a kincshez, ebben is hihetetlen érték van.

TESTVÉREK

Isten családjához tartozni azonban nem egy zárt dolog. Isten bennünket ebbe meghívott, és arra hív minket, hogy másokat is hívjunk, hogy ők is legyenek az Isten gyermekei. Isten azt szeretné, hogy minél többen szülessenek újjá, éppen ezért az Isten családja nem egy zárt egység, hanem teljesen nyitott. Isten engem a családjába befogadott, de másokat is szeretne ugyanígy befogadni. Azt szeretné, hogy minél többen meghallják az Ő szavát, új életet kapjanak tőle, és hogy ők is megtapas-



talják, milyen hihetetlen csoda, hogy az Istenhez Atyámként szólhatok, hogy együtt kiálthatjuk: „*Abbá, Atyám!*”, egy közösségen belül, hogy együtt éljük meg, hogy mi hozzá tartozunk.

A továbbadás nagyon fontos része keresztyén életünknek. Nemcsak Isten gyermeke vagyok, hanem másokat is meghívok, másoknak is továbbadom az evangéliumot, hogy Isten őket is megszólítsa, őket is magához fogadja.

A legfontosabb része ennek, hogy mivel mindannyian Isten gyermekei vagyunk, akkor egymásnak testvérei is: „*...ti pedig mindnyájan testvérek vagytok*” (Máté 23,8b). Azért, mert az Isten mindannyiunkat befogadott az Ő családjába, ezért egymáshoz tartozunk: egymás testvérei vagyunk. Itt is előjön a vérségi kapcsolat. A Szentírás eredeti görög szövege a testvérek kifejezést úgy használja, mint akik úgy összetartoznak, mint a valóságos testvérek. Mint akik elválaszthatatlanul, egy vér által rokoni kötelékben állnak. Azt mondja a Szentírás, hogy mi testvérek így tartozunk össze Jézus Krisztus vére által. Ez igazi és valóságos testvériség, amire az Isten elhívja a benne hívőket, hogy ne csak vele legyenek kapcsolatban, mint mennyei Atyával,

hanem egymással is, mint valóságos testvérekel. Sőt, van olyan magyarázó is, aki azt mondja, hogy ez fontosabb kötelék, mint a rokon. Hiszen Jézus is beszél arról a Szentírásban, hogy aki Őt akarja követni, elhagyja apját és anyját. Ha valaki engem visszatart Krisztustól, akkor a családi kapcsolatokon belül is törés lehet. Jézus azt mondja, hogy fontosabb, hogy én hozzá tartozz, mint azokhoz, akik a vérségi kapcsolat szerint hozzá tartoznak. Ez nagyon nehéz dolog, de hogyha ennek mércéje szerint nézzük egymást, akkor azt látjuk, hogy ezek a testvéri kapcsolatok hihetetlenül értékesek. Mert ha elveszteném is a családomat (amit szintén az Istentől kaptam), akkor is meglenne a családom, mert egymásnak testvérei vagyunk, és Krisztusban összekapcsolódunk.

KÖZÖSSÉG

A testvériség azt is jelenti, hogy akik testvérek, azok közösségben vannak, és megélik a testvéri közösséget. „Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.” (1Jn 4,21) A keresztyén gyülekezetben nagyon fontos, hogy mi ne egymástól elszeparált testvérek legyünk, akik talán ismerik egymást név szerint, de ezen kívül véget is ér a kapcsolat, hanem legyünk egymással igazán közösségben, hogy tudjuk egymás baját, nehézségét vagy örömét hordozni. Ismerjük egymást, és legyünk együtt a közösség megélésében és a terhek cipelésében.

Mert felelősséggel tartozunk egymásért. Ezt is jelenti testvérnek lenni.

Felelősséget viselek a másikért, mert rám bízta őt az Isten. Nem azért, mert én jelentkeztem, mert én szeretném, hogy ő is testvérem legyen, hiszen nem mi választottuk egymást testvérnek, hanem az Isten választott ki bennünket, és arra hív, hogy minden nehézségen átlépve legyünk egy közösség. Legyünk testvérekké, megélve azt, hogy nem akármilyen, hanem az Istentől kapott ajándék miatt lehetünk testvérek, ami felelősséggel jár.

Az igazi testvériség nem alkalmi, hanem valódi testvériség, valódi összetartozás, egy mély kapcsolat. Amilyen mélyen az Istennel megélem, olyan mély egymás között is. Ilyen szeretetkapcsolatra buzdít bennünket Isten, és ezt szeretné áldásával létrehozni az Ő Szentlelke által, hogy mi igazi közösség, igazi család lehessünk, az Isten igazi családja egymással is.

Jó lenne, ha meglátnánk, milyen nagy dolog, hogy itt lehetek, hogy azt mondhatom az Istennek: „Atyám”, hogy együtt lehetünk, és azt mondhatjuk, hogy „testvérem”, az Ő drága vérén szerzett kiváltság, amit Isten nekünk ajándékozott. Arra hív bennünket, hogy éljünk ezzel a kiváltsággal. Éljük meg azt, hogy az Isten mi valóságos Atyáknak szólíthatjuk, és hogy Ő hozzánk mint gyermekeihez fordul! Éljük meg azt, hogy mi egymást valóságos testvéreknek szólíthatjuk, és igazi testvéri közösségben lehetünk! Ámen.

(Az előadás elhangzott 2025. június 9-én a csobánkai családi gyülekezeti délutánon)

100 ÉVE SZÜLETETT:

FÜLE LAJOS

Testvérek

Nincs köztetek, kit ne csodálnék: Testvérek vagytok! Köszönöm. Titeket látni is ajándék, veletek járni is öröm.

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által;

és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez...” (Efézus 2,8)

Testvérek

ISTEN nagy tetteit látva s csodálva itt egyet valhat agyunk:

Ha neked is ATYÁD, és nekem is ATYÁM, mi t e s t v é r e k vagyunk.

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” (Zsolt 133,1)

„Smirgli-testvérek”

Dolgaimba bele-lesvén akadt néhány „smirgli-testvér”, ki szemembe mondta bátran leplezetlen kritikával (noha nem is kértem ezt én): „Nem vagy ám te jó keresztyén!”

Nem kerteltek, nem falaztak, vád a vádra, mint az asztag, néha hátul, néha szembe, belekábult szív s az elme. Így értettem végre meg én: nem vagyok ám jó keresztyén!

Nem esett jól, mit tagadnám, az igazság, ámde használt. Le is írom: szabad hinni: az is testvér, aki – „smirgli”, s mondom, szálkát nem keresvén: lehet nálam jobb keresztyén!

Ismeri

Testvér a testvért néha félreérti, sőt egyet-egyet olykor meg se lát, de ismeri az ISTEN az övét, és felmutatja bennük Önmagát.

„Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” (Mt 23,8)



ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA

„Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk”

Vajon minden ember Isten gyermeke? Erre a kérdésre a hívő emberek jelentős része igennel szokott válaszolni. Természetesnek tartjuk, hogy valamennyien Isten gyermekei vagyunk. De így van-e valóban?

Bárcsak így lenne! A Szentírásnak azonban nagyon fontos tanítása, hogy nem minden ember Isten gyermeke. Minden ember Isten teremtménye, ez igaz. Ezt a két állapotot szokták összekeverni: a teremtményi és a gyermeki állapotot.

A kapcsolatunk Istennel onnan indul, hogy Ő a teremtő, az alkotó, mi pedig a teremtményei vagyunk. A Szentírás első lapjain olvassuk – és a mi saját életünkben is tapasztaljuk –, hogy ebben a teremtő-teremtmény kapcsolatban valami elromlott. Ez az eredetileg tökéletes kapcsolat megromlott, amikor a teremtmény felázadt a teremtővel szemben. Az Ő helyére pályázott, Isten akart lenni, ezért megromlott az a gyönyörű, csodálatos kapcsolat, amit Isten megalkotott. Azóta, amióta ez megtörtént, az ember – minden ember! – ebbe



az Istennel szembeforduló, békétlen állapotba, az Istennel szembeforduló, békétlen természettel születik.

Isten, aki ezt tudja, látja, tisztában van azzal, hogy ez az állapot a mi lelki pusztulásunkat okozza, és mert nagyon szeret bennünket, egy nagyon különös megoldást talált ki. Erről beszél János első levelének idézett verse: „Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.” (1Jn 3,1)

Egészen egyszerű szavakkal megfogalmazva, Istennek az a megoldása, hogy ez a teremtő-teremtmény kapcsolat, amit az ember így elrontott, új szintre emelkedik azáltal, hogy Ő azt ajánlja, lehetünk a gyermekei. Lehetünk vele Atya-gyermek kapcsolatban! Így gyógyulhat meg az, ami halálosan megromlott.

„Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyjafiát.” (1Ján. 3:10.)

De hogyan lehetséges mindez? Hogyan válhatunk Isten gyermekévé? Erről a Szentírás nagyon pontosan ír: Jézus Krisztus által. „Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által” (Ef 1,5).

Egy valós történeten alapuló emberi példán keresztül szeretném közelebb hozni, érthetővé tenni ezt a csodát. Ez az emberi példa egy olyan kisfiúról szól, aki az I. világháború után született, és a szülei lemondtak róla. Árvaházba került a '20-as években, ami az akkori magyar viszonyok között cudar körülményeket, kemény világot, farkastörvényeket jelentett. Az emberi kapcsolatok, amiket ez a kisfiú megtapasztalt, ridegek voltak. Valahogy úgy, ahogyan Móricz Zsigmond megírta *Árvácska* című megrázó kisregényében. Ezt a kisfiút tavasszal a paraszt családok már 5-6 évesen kivették az árvaházból, télre pedig, amikor nem vették hasznát, visszavitték. Ki lehetett hajtani az állatok mellé a mezőre, sokszor étlen, istállóban aludva, olyan körülmények között, amiket ma már csak filmekben vagy regényekben láthatunk, de ez az ő valósága volt.

Később ez a fiú felnőtt, találkozott egy lánnyal, és szerelembe estek. Ez a lány egy egészséges, szeretetteljes nagycsaládban élt. Ebbe a családban készült a fiú beházasodni. Talán ilyesmit forgathatott a fejében: „Vajon hogy fognak rám nézni ebben a családban? Rám, aki a világ szemében csak egy



lelenc, egy zabigyerek vagyok?” Képzeljük el azt a helyzetet, amikor a lány apja azt mondja ennek a fiúnak: „Ha te valóban szereted a lányomat, az nekem elég. Nem számít, honnan jöttél, nem érdekel, hogy mi az, ami a múltadban van. Ha a lányomhoz tartozol, akkor hozzám tartozol. A családba fogadlak, és hívhatsz engem Apukának.”

Ez a kisfiú, akiből már férfi lett, felnőtt életében ismerte meg a családba tartozást, és jó apa, majd szerető nagyapa vált belőle. Utóbbit személyesen tanúsíthatom, mert ez az én nagyapám története.

Bár Istent semmilyen emberi példával nem lehetséges pontosan „bemutatni”, mégis a fenti történethez hasonlítható az Ő megoldása. Hiszen az Atya is ezt mondja: „Hogyha te szereted az én Fiamat, ha hozzá tartozol, akkor hozzám tartozol, akkor szólíthatsz Atyának.” „Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” (Róma 8,15) Így válhatunk Jézus Krisztus révén – de csakis általa! – Isten gyermekeivé. „Akik befogadták [Krisztust], azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében.” (Jn 1,12)

Jézus és a hívő ember kapcsolatát gyakran hasonlítja a Szentírás a házassághoz. Hiszen egy szövetségről van szó, egy életre szóló szövetségről, egy életközösségről. Amikor Jézus azt mondja, hogy „Jöjjetek énhozzám mindnyájan” (Mt 11,28), akkor életközösségbe hív. Ha igent mondunk és hozzá tartozunk, akkor az Atya igent mond ránk is, mint gyermekére. „Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak” (Róma 8,17). Ez a családba fogadás tehát azt is jelenti, hogy Jézus Krisztus öröksége, az élet öröksége lesz a miénk, és nem a halál öröksége, amiben addig részünk volt.

„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.” Adja Isten, hogy mindannyian az Ő gyermekei legyünk! Ámen. ■

A Kiránduló kör kirándulásai



Július 19-én
Kiránduló körünk
Kisorosziba látogatott

Június 28-án Kiránduló
körünk a Zsivány
sziklához túrázott



A kisoroszi Helytörténeti
Múzeumban Pályi Péter
lelkipásztor fotójával is
találkoztak



A kisoroszi
református templom előtt



A Psalmus kórus évadzáró koncertje

A Psalmus kórus június 15-én a pomázi istentisztelet alkalmával tartotta évadzáró koncertjét református templomunkban



szög: Kapuja,
Halleluja.
lathatjuk
zhatjuk
zázadok múlva
lörülva:
sedet,
sedet

JÖJJETEK
DICSÉRJÉTE

ÉNEKLÉssel

KEZDŐ

ÉNEK

FŐ

ÉNEK

KÖZ

ÉNEK

ZÁRÓ

ÉNEK

342



PAP LÁSZLÓ LELKIPÁSZTOR

Hívó ember négyszemközt a rákkal

Én református lelkipásztor vagyok, tehát ebből a szemszögből szeretnék láttatni valakit, akit láttam egészségesen, s akit láttam, látok betegen. Azért kellett bemutatkoznom, mert nem sokan ismernek, bár van, akivel a Margit Kórház Nephrológiáján találkoztam, van, akivel gyülekezetben, van, akivel a rokonságban, szóval vannak néhányan, akik ismernek régebbről. S ha a bemutatkozást így folytathatom, ami döntő lesz majd, nemcsak egyszerűen református lelkipásztor vagyok, hanem Jézus Krisztusban elrejtett életű, megváltott életű ember is vagyok. Mindaz, ami itt majd elhangzik, ennek lesz következménye, hiszen a kérés is úgy hangzott felém, hogy „Hívó ember négyszemközt a rákkal”. Hogyan éli meg a hívó ember azt, hogy elérkezett arra a bizonyos pontra, ahonnan – emberileg szólva – lefelé haladunk? S ha eddig hangzott objektív üzenet, objektív ige, engedtessek meg nekem, hogy én most nagyon szubjektív legyek. Nem teologizálok, nem leszek tudományos, elmondom, hogy én hogy éltem meg azt, hogy olyan úri betegségem van, amelybe Antall József miniszterelnök is belepusztult.

Kezdődött ott, hogy mandulagyulladásom volt. Ez minden esztendőben van menetrendszerűen, nem probléma. Két-három napig tüsszögök, fáj a torkom, aztán az esztendő háromszázhatvan-annyi napján egészséges vagyok. Olyankor megnagyobbodik a mandulám, kicsit kitüremkedődik, divatszóval: No problem! Hanem már egészségesen is érződött, hogy itt valami nem stimmel. A főgondnokom körzeti orvosunk, s azt mondja: „Te, ezzel most már ne játszunk, most már hetek óta itt van ez, beutallak a Kékgyólyó utcába a Nyak- és Fejsebészetre.” No, várjunk csak, várjunk csak! Hát van nekem egy ismerősym – s itt kezdődik az Isten keze a már nem egészséges, de még nem tudatosított betegségem állapotában. Hoppá! Hát oda került az 1-es Sebészeti Klinikáról a kis Bodoky Gyuri (elnézést kérek Bodoky főorvos úrtól, de gyerekkorunk óta ismerjük egymást). Egy telefonon: „Gyere be ekkor és ekkor...” Kézen fogva vezettek.

Ott akkor rögtön leszívták a véretem, jött a nagyrutin, én ezt már a Vészhelyzetből nagyon tudom, micsoda, és küldtek röntgenre, és küldtek biopsziára, egyelőre ilyen szivatasos módszerrel, mert később volt vagdalásos módszer is. Aki kézimunkázik, tudja, miről van szó. Ott rögtön, fél órán belül kiderült, hogy ez bizony non-Hodgkin limfóma. És ekkor jutott eszembe először ez a tökéletlenségem – nyilván humorral próbálom mindig elviselni az elviselhetetlennek tűnőt –, „Jaj, de jó, akkor még lehet belőlem is miniszterelnök, hiszen a



betegségünk már azonos, ha egyéb nem is.” Mire Gyurika azt hitte, hogy én most siránkozom, s azt mondja: „Te, ne, ne, ne gondolj rá! Ő először is elhanyagolta, másodszor meg, ő már későn jött, de ez kezelhető!” „Persze, ezt mondd akkor is, ha egy nappal a halála előtt bekerül ugye valaki! Akin te egyáltalán kezelést végzel, az kezelhető.” Na, így kezdődött.

Hadd mondjam, hogy ebből azért tanulhatnának azok, akik megfogalmazzák a nehezen megfogalmazhatót, hogy ilyen félreérthető vagy kicsavarható dolgokat ne nagyon mondjunk.

Nekem könnyű dolgom volt ezután, mert becsületesen így a két szemembe mondták, hogy mi baj van. Berendelték vagdalásra. Tökéletesen igazolta az előzetest, kiderült, hogy ez valóban non-Hodgkin limfóma. Ez egy szép kifejezés, de nem fogom használni tovább. És ekkor kellett nekem először szembenézni azzal, hogy valami megváltozott. Még nem tudtam, hogy mennyire változott meg. És akkor kellett szembenézniem azzal, hogy igaz-e az, amit én olyan sokszor hirdettem, hogy „*nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség*”. Szóval, ilyen vaskosan szembenézni azzal a ténnyel, hogy emberileg szólva „lehet ebből eső, lehet sár”. Lehet gyógyulás, de nem biztos, hogy lesz. Hiszen erre egyetlen normális orvos sem teszi le a nagyesküt, hogy ebből garantáltan, biztosan meg fog az ember gyógyulni. Akkor kellett nekem nagyon szembenézniem önmagammal.

És tulajdonképpen akkor tapasztaltam meg a 23. Zsoltár igazát: „*a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem*.” Mert miközben foglalkoztam ezzel a gondolattal, hogy hogyan tovább, először egy kis bosszúságot éreztem. A csuda vigye el, ez azt jelenti, hogy nem mehetek Kárpátaljára, a megbeszélte evangelizációra, kétszer Erdélybe hívtak volna, augusztus 4-én és augusztus 11-én, a nyári ifjúsági evangelizáció elmarad Vaján, az ifjúsági hitmélyítő szolgálat elmarad Szabolcsbákán... Elmarad egy csomó helyen, amit már szépen, két évvel előtte beterveztam, és ahova várnak. Tehát a legelső érzésem a bosszúság volt.

A második az volt, hogy: „Hát, Uram, ha valóban a tied vagyok, most Te mérlegre teszed az én szavaimat: igaz-e az, hogy él bennem a Krisztus? Akkor viszont csak annyi történt, hogy áthelyeztél engem. Most, ebben az esetben a Hematológián, a nyolcas épület első emeletén rendezted be a rezidenciámat.” Amikor ezt elfogadtam, attól a pillanattól kezdve nekem semmiféle problémám nem volt. Mert kiderült – majd az ígét is felolvasom –, hogy az Isten nem zárt le az életemben valamit, hanem áthelyezett. Nem a Pomáz-Budakalász-Csobánka Társegyházközségnek és még Erdély-

nek, Kárpátaljának meg Délvidéknek, Felvidéknek alkalmi gyülekezeteiben szolgáló valaki lettem, hanem kórházlelkész. Mert attól a pillanattól kezdve, hogy betettem oda a lábam, csőstől jöttek az emberek. És nekem nem volt időm azon morfondírozni, hogy jaj, mi történt velem, és jaj, jaj... Mert – és most olvasom fel az ígét, amely végül is meghatározója volt egész tevékenységemnek –, ha már itt elhangzott a Filippi levél, most a 4. fejezet 13. versét olvasom: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*”

Mire? Először is a státuszom elfogadására. Ez vagyok. Nem mondom, hogy: „Óh, semmi, semmi, hát csak egy kis megfázás, csak egy kis tüdőgyulladás, csak egy kis ez...”, mert rettegek attól, hogy ki kelljen mondanom, hogy daganatos betegségben szenvedek. Kimondtam. A gyülekezetnek is. (Azóta is imádkoznak azért, hogy az Isten őrizzen meg.) Tehát szembe kellett néznem azzal, hogy ki vagyok. Igen, ez van. Nem a magam elfogadása volt nehéz, hanem az állapotom elfogadása. Az, hogy tele vagyok vitalitással, az, hogy állandóan nyüzsgők, akik ismernek, nagyon jól tudják, Pomázon keresnek, és Vlagyivosztokban vagyok, szóval valahogy így... (Na, ott még nem, ne nézzon olyan csúnyán rám! Az evangélium nem terjedt még el, csak Kárpátaljáig. Majd talán Vlagyivosztokba is eljut.) Annak az elfogadására, hogy az Isten most egyrészt behatárolta a szolgálati területemet, másrészt pedig intenzívebbé tette. És ez volt a döntő. Mert onnan nem mehet el a kuncsaftom, de én se mehetek el. Szóval egymásra vagyunk utalva. És azok a beszélgetések – majd azért kettőt említek –, azok sokkal mélyebbek lehetnek, mint amikor széltibe-hosszába szaladgál az ember.

Amikor ez lezajlott – ez körülbelül két-három nap volt, amíg volt ilyen probléma –, érdekes módon az Isten meg-



kímélt ettől: lázadás nem volt egy másodpercig sem a szívemben. Szóval ilyen, hogy: „Istenem, hű, de kitoltál velem, mert hát látod, hogy milyen príme embered vagyok, és most mennék ide, mennék oda, és Te most... ajjaj...” Ez a vád, ami olyan sokunkban előfordulhatott és számárság, kisebb dolgokban én már sokszor vádoltam az Urat emiatt, itt, most, amikor komolyra fordult a dolog, ez nem következett be. És nagyon hálás vagyok, mert haraggal, Isten iránti haraggal a szívemben nem tudok szolgálni. Márpedig engem szolgálatba állított ezelőtt harminc évvel.

Úgyhogy ott indult meg a kórházban egyfajta furcsa helyzet. Az első két nap nekem nagyon szokatlan volt. A tágas térről, ahova eddig vitt, maradt egy összesen húsz ágyas, egyfolyosós hematológiai osztály. Még az volt a jó, hogy két-három ágyas szobák voltak, és nem az összes ágy volt egy szobában. Nézegettük egymást, barátkoztunk egymással úgy távolról, messziről. Figyeltem, hogy most ki az, akit meg kell szólítanom, ki az, akiért én beteg vagyok.

Nem kellett sokáig várni. Tatarozás miatt fölraktak minket a Bodoky főorvos osztályára, néhány kórtermet kaptunk, s összekerültem egy atyafival – különös dolgokat produkál az Úr –, egy vallását nem gyakorló, papíron római katolikus férfival, akinek vallását nem gyakorló református felesége és vallását nem gyakorló két reformátusnak keresztelt lánya van. Az asszony minden nap bent volt, többször is, és úgy kezdtünk ismerkedni egymással. Kétágyas szoba volt. Természetesen odaköszönt, természetesen odaköszöntem, aztán miután semmi nem titok ilyen kis körben, az is kiderült, hogy lelkész vagyok, noha nem volt itt a plecsnim, hogy XY kórházlelkész. Mégis kiderült. Beszélgetés kezdődött el, és ezzel a férfivel odáig ment a dolog, hogy rádöb-bent, hogy ő meg fog halni.

Kórházlelkészek, figyelem! Ilyenkor kell kimondani azt, hogy „Igen, meg fog halni.” Nem szabad vigasztalni, nem szabad hazug illúziókat kelteni benne, hanem éppen arra kell felkészíteni, amire csak mi tudunk felkészíteni, mert nekünk adta az Isten. „Jó, meg fog halni. És mi lesz azután?” Az illető döb-bent csendben van, „ő ezt nem tudhatja...” „De, tudhatja!” – és elmondtam, hogy mi lehet ezután. „Hát ő szeretne az Úrral együtt lenni az örök életben, és majd a szeretete is ott vizionlátni.” És akkor kezdtünk beszélni arról, hogy mindez hogy következhet be.

Pap László (1937–†1999) Budapesten született. Édesapja a Református Teológiai Akadémia professzora és dékánja volt. Fia orvos szeretett volna lenni, de származása miatt nem vették fel az egyetemre. Így lelkész lett ő is. Apja sokat imádkozott azért, hogy fia szíve szerint, hittel szolgálja Istent, ne csak hivatalból, formálisan. Isten meghallgatta imádságát. Már lelkipásztor volt, amikor egy kollégája elvitte egy csendeshétre Torbágyra, ahol Isten hatalmasan belenyúlt az életébe. Rádöb-bent bűneire, s elkötelezte magát Jézus Krisztusnak, mint élete Urának.



Megszabadult az alkohol rabságából, és felszabadult arra, hogy örömmel és erővel hirdesse a Jézusban kapható új életet. Tette ezt nem csak az örkényi majd a pomázi gyülekezetben, ahol hűségese feleségével együtt szolgálva lelkipásztor volt, hanem több határon túli magyar református gyülekezetben is.

Hatvan évesen megtámadta egy daganatos betegség, amit hittel és békességgel hordozott, s két év múlva elköltözött mennyei hazájába, megváltó Krisztusához.

Ajtony Artúr

Én szombaton reggel szabadultam. Akkor beszélgettünk arról, hogy: „Nézze, én most elmegyek, egyet kérek magától: kezdjen el imádkozni!” Néz rám. „Adjon hálát az eddigi életéért, feleségéért, gyermekeiért, adjon hálát azért, hogy az Isten megszólíthatja itt a kórházban is, és miután mindezért hálát adott s majd ami még eszébe jut, kérje azt, hogy szeretnék Veled lenni az örökkévalóságban.” Nándor könnyes szemmel kezdte az imádságot. A szentek szentjébe én se lépek be. Kiléptem a kórteremből. Később tudtam meg, hogy délután meghalt.

A felesége meglátogatott a következő befekvése, kérte a segítségemet, hogy a Baár-Madasba felvegyék a gyerekét lelkesí ajánlással. „Nem adok. Akit nem ismerek, annak nem adok lelkesí ajánlást. Konfirmált a gyerek?” „Nem.” „Na, akkor most kijön hozzánk Pomázra, megismerkedünk egymással, konfirmálni fog, és akkor én megírhatom a lelkesí ajánlást, hogy ismerem a gyereket, körülbelül tudom, hogy kicsoda, most fog konfirmálni nálunk.” Tehát akkor nem az lesz a jelentkezési lapján, hogy „konfirmáció kihúzza” – mert áthúzta szépen azt a rubrikát –, hanem az lesz, hogy „folyamatban”. És ettől a pillanattól kezdve, ha lett volna öntudatlanul is némi morgás az Úrral szemben, megszűnt, mert tudatosította bennem, hogy ezért vagyok ott.

Mint ahogy azért vagyok ott, hogy a másik gyereknek, aki szintén csak papíron református, és a világ másik végéről került ide, annak adhassak egy Bibliát, aki azóta olvassa az Igét, hiszen már több hete voltunk együtt, Ambrus.

S ha valaki azt hinné, hogy megtért az egész osztály – nem. Voltak, akik kerek-perec visszautasították: ne beszélgesünk, hagyjuk az ilyen süket szöveget. Jó. Majd beérleli az Isten. A vesszeje és a botja majd megtöri. De én nagyon tudom, hogy ott vagyok. Azt nem mondom, hogy várom a kórházba menetelt, ez nem lenne igaz. De nem ódzik a bocskorom tőle. Tudom, hogy a helyemen vagyok ott is, és tudom, hogy a helyemen vagyok itt is. Ott vízszintesen, itt függőlegesen. Teljesen mindegy.

*

Jöhet most már a szubjektívebb rész után a kicsit gyakorlatibb, objektívabb rész. Mi az, amire Isten erőt adott?

Erőt arra, hogy miután Ő a mi békességünk, békességben hordozhassam az állapotomat. Ne dicsekedjek vele, de ne is szégyelljem. Ez vagyok, ennyit bírok, békességem van kimondani, hogy nem vagyok teljes értékű ember. Sajnos nem. Nem vagyok tizenhat éves, és nem bírok annyit tenni, amennyit tettem ezelőtt egy évvel is. Bizony gyakrabban le kell feküdni. Ennek a békesség elhordozásához kaptam erőt. Nem szidom magam, nem gyötöröm magam, nem akarom mindenáron megmutatni, hogy azért még mégiscsak tudok – elfogadom ezt a státuszt. Ennyit tudok, ennyit bírok. Köszönöm, hogy még ennyit is bírok, és köszönöm, hogy ilyen körülmények között is bízol rám embereket, bízol rám megoldandó feladatokat.

Aztán a békesség mellett erőm van az öröme. Nem hiszem, hogy ez lenne a rákbetegek jellemzője, hogy örülnek. Legalábbis nem tartom valószínűnek. Azon az osztályon,



ahol én vagyok, általában nem ez a jellemző. És mégis, pontosan az a tény, hogy adva van ott egy örvendező, mosolygó, vidám, mindenkire kedvesen szóló valaki, nekem nem kell Jézus nevét ki se ejtenem; hiszem és vallom, hogy a mosolyban ott van Ő, a gesztusban ott van Ő, a cselekedetben ott van Ő. És néha megkérdezik, hogy „Na, maga most miért vigyorg?” „Nem vigyorgok, örülök.” „S minek örül? Annak, hogy tők kopasz?” Akkor még tők kopasz voltam. Ilyen kihullott hajam van, egyszer talán majd helyreáll a normális is. És akkor elmondom, hogy: „Azért, mert békességem van. Mert tudom, hogy a helyemen vagyok. Mert tudom, hogy használni tud az Isten.” „Az Isten? Az aki...” – és kezdi mondani –: „aki velem kitolt, aki engem megbetegített...” – és akkor már kialakulhat egy beszélgetés. Nem én kezdeményeztem, de ott voltam az Isten és az ember között katalizátorként – hogy klasszikusokat idézzek.

Tehát amikor az ember ott van ezek között az atyafiak között, akkor pusztán jelenléte kérdéseket vett fel velük. Maga is? Maga így? Miért nem úgy? Miért nem dühöng? Miért nem mérges? Békességem van. Erre is van erőm. Nem azért, mert én olyan vagány gyerek vagyok, hanem a Krisztusban. Szóval tulajdonképpen ez a két szó, hogy „in Christo”, ez határozza meg az egész szolgálatunkat.

Aztán van erőm a szolgálatra is. Hadd mondjam, hogy ha az ember kórházba kerül, hajlamos arra, hogy elhagyja magát. Hajlamos arra, hogy betegebbnek gondolja magát, mint amilyen. Hajlamos arra, hogy kiszolgáltatassa magát akkor is, amikor neki kéne szolgálnia másokat. Ezt az orvosok jól tudják. Egyszóval rájátszik az ember a betegségére. Lehet, hogy ez is egyfajta védekezési mechanizmus, nem gondolkoztam rajta, én nem az elvont eszmék embere vagyok, hanem inkább a gyakorlaté, nem tudom. De az Isten megőrizt attól, hogy elesettebbnek tüntessem fel magamat, mint amilyen vagyok. („Kimegy? Rögtön a kezelés után?”

„Ki hát, persze...” „Miért nem szólt? Hoztuk volna azt a háziállatot...” Majorságot – ahogy Erdélyben mondják. „Miért? Hát ha ki tudok menni, akkor ki tudok menni.”) Szóval megőrzött attól, hogy elhagyjam magamat. Erre is van erőm, hogy az legyek, aki vagyok. És ezenkívül a szolgálat szolgálat maradt. Nyugdíjas lelkész lehet valaki, talán van is, de nyugdíjban hívó nincs. És akárhol van az ember, mindenütt megvan a maga szolgálata.

És még valami. Attól lesz ez az egész szolgálat hiteles, hogy nem egészséges, vidám, fiatal teológusként vagy fiatal lelkészként ülök oda a betegágyak mellé és csevegek, és közben azon gondolkodom, hogy most már lejár a látogatási idő, megtettem a penzumomat, és utána megyek a moziba a Jucikával vagy a Mancikával, hanem azonos cipőben járunk. Tudom, hogy mit érez, mert a csuda vigye el, én is szédelegtem, meg nekem is rossz volt (aki nem tudja, az ne is tudja meg, vannak a kezelésnek kellemetlen pillanatai is, szóval nem állnék sorba érte, ha nem lenne muszáj). De tudom, hogy a másik mit érez, tudom, hogy mi fáj neki, tudom, hogy mi a nyomorúsága. Tudom, hogy szédül, most akkor hagyjuk, ne beszéljünk hozzá... És ha mondok valamit, az én státuszom, az én betegségi állapotom hitelesíti a szavamat. Nem felülről lefelé beszélek, bármilyen kedves empátiával csücsülök is a betegágy mellett, hanem egy vagyok azokkal, akik velem együtt szenvednek. Vagy éppen velem együtt örülnek, hogy hú, elmúlt, már tudok mély lélegzet nélkül is, tudok ételre nézni anélkül, hogy a mellékhelyiség felé szaladgálnék, elmúltak a kellemetlen tünetek. És most már – én so-

kat jártam kórházba egyébként betegeket látogatni –, most éreztem meg, hogy milyen hamis, milyen torz volt az, pedig objektíve igaz volt, amit akkor mondtam. És mégis végig azt érezhette a beteg, hogy na, ez idejött, ez szépen hazamegy, én itt maradok. Ez otthon örül a családjának, én a családom nélkül vagyok. Ez egészséges, én beteg vagyok.

Nos, ezért kellett nekem betegnek lenni, hogy hitelesen mondhassam el azt, hogy van szabadítás, van Szabadító, van gyógyítás, van Gyógyító, van megváltás, van Megváltó! És nemcsak a beteg életből a halálba „megváltás” – mert nagyon sokan ott úgy beszélnek, hogy nekem már megváltás lenne a halál (mint például egy huszonkét éves fiatal gyerek, akit közel tíz éve kezelgetnek, esztendőről esztendőre rosszabbodó állapotban). Nem a halál a megváltás! Krisztus a megváltás! És ezt megint csak az tudja hitelesen elmondani, akiben 1.) él a Krisztus, 2.) azonos szinten van velük. Mert ez most már nem kegyes papi duma, hanem az egyik beteg társ bizonyásgtétele a másik beteg társnak. Nagyon fontos.

És még valami – és ezzel szeretném befejezni, hogy ne legyek hosszadalmas. A Krisztusban való erő, a Krisztusból való erő megszabadít engem az önsajnálattól. Borzasztó dolog, amikor valakinek egyetlen életcélja van, hogy önmagát sajnálja. És mindenkit utál, aki őt nem sajnálja. Félelmes. Én találkoztam ilyen emberekkel, nem szimpatikusak. De mindannyian hajlamosak vagyunk rá. És önmagunktól bizony mi is el szoktuk ezt játszani. Azért vagyok nagyon hálás, hogy az Isten megóvott ettől. Soha egy másodpercig sem sajnáltattam magam, se akkor, amikor a veseosztályon feküdtem, se azóta (azóta már többször látogattam meg a Margit Kórházat is, meg egyebeket is), de soha egy másodpercig sem volt bennem ilyen gondolat, hogy jaj, borzasztó, hogy milyen beteg vagyok... és ez a világ... jaj... csupa egészséges ember, csak én vagyok ilyen nyavalyás... Mindenre van erőm a Krisztusban! A „minden”-ből néhány gondolatot hoztam ide – lehetne folytatni, de akkor a testvérek éjfélig maradnának, mert addig tart a ma, aztán holnap folytathatnánk –, a „minden”-ből néhány igazságot, ha úgy tetszik. Lehet így is megélni a betegséget. Ehhez egy csodálatos találkozásnak kell létrejönnie azzal a Krisztussal, akinek nemcsak a ruhája szegélye gyógyít, hanem Ő maga is.

Isten áldjon meg bennünket egészséggel! Isten áldjon meg bennünket betegségünkben erővel!

Én két szót szeretnék szívetekre helyezni. Ezt az egész állapotot, az emberi élet állapotát, a nullától fölfelé ívelve és végig, két dologgal lehet teljes értékűen megélni. Két H-betűvel: hittel és humorral. Drága ajándéka Istennek a humor, de csak a hitet követően. Hát: „Hinni taníts, Uram, kérni taníts!” – kérni taníts humort is, hogy ne csináljak drámákat, tragédiákat olyan dolgokból, amin egy mosollyal át lehet lépni, és már nem tragédia. Köszönöm szépen a türelmet, és köszönöm a figyelmet.

(Elhangzott a Budapest-Kálvin téri református templomban 1997. február 15-én tartott presbiteri csendesnapon – Eredeti hangfelvétel alapján leírva)



A sötétségben

(I.THESSZ. 5:4.)

Krisztus az Úr

(I.KOR. 12:3.)

„De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket.”

Míg az előző versben olyan emberekről van szó, akik teljes biztonságérzettel beleélik magukat a napi életbe, és ezt mondják: „Békesség és biztonság”, Pál itt azokhoz az atyafiakhoz fordul, akik az Úr napjának váradalmában élnek. Ők nincsenek a sötétségben. Többé már nincsenek. Régebben ők is abban voltak, az ő Megváltó nélküli és éppen ezért bűnös életük sötétségében. Míg csak Jézus nélkül élünk, a „sötétségben” vagyunk. Jézus „a világ világossága”. Ha Jézus, mint a kegyelem napja feljön életünkben, akkor eloszlik a sötétség, akkor nappal lesz.

Aki a sötétségben él, azt meglepi az Úrnak napja, és annak oly váratlanul jön, mint a tolvaj. Aki azonban Krisztus fényében él, az készül a Krisztus napjára, az menyasszonyi vágyakozással várja az Ő napját, az örül, ha jó az Úr.

„Senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által.”

Egészen szó szerint ez azt jelenti: „Senki sem mondhatja: Úr a Jézus, csak a Szentlélek által.” Megfigyelhető, nem az van mondva: Uram, Jézus!, tehát nem imádságról van szó, hanem Jézusról, mint Úrról való bizonyágtételről. Itt mindjárt felvetődik a kérdés: hát valóban senki sem nevezheti Úrnak Jézust, csak Szentlélek által? Hát nem maga az Úr mondotta-é, hogy ama napon sokan fogják mondani: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-é! stb., tehát Úrnak neveztünk? (Máté 7:22.) És előre megmondja az Úr: nem mindenki, aki ezt mondja nékem: Uram, Uram, megyen be a mennyeknek országába. Tehát nem mondhatjuk azt: aki mindig így szól: Uram, Jézus, akár színből, akár szívből, hogy az illető ezt csak a Szentlélek hatása alatt teheti meg.

Az elnyomatás és üldöztetés korszakaiban – és a gyülekezet első idejében sok volt ilyen – nem volt könnyű bizonyágot tenni Jézus mellett. (Most sem az.) Azt csak igazán „jelki” ember teheti. Mások beszélnek az Úristenről, beszélnek Krisztus Urunkról, de ezt a szót: Úr Jézus, nehezebb kimondani. Valóban az igazi tanítványság ismertetőjele, ha valaki mélységes tisztelettel beszél az Úr Jézusról.

E két szóban: „Úr – Jézus”, benne volt azon időknél egész hitvallása. A Filippi 2:11-ben az utolsó napok hitvallását is így foglalja össze az apostol: Jézus Krisztus Úr.

Itt egy gyülekezeti közösségről van szó, nem pedig szokásos megbeszélésről. Hamarosan ki kellett tűnni annak, hogy a Jézusról való bizonyágtétel valódi volt-e, vagy sem. Itt most már azt is láthatjuk, hogy miért erőtlenné vált sok Jézusról, mint Úrról szóló bizonyágtétel. Nem a Szentlélek által történik. Ez a két szó: „Jézus – Úr” nem rendelkezik varázserővel, nem tesz jeleket és csodákat. Ahol azonban igazi, Lélek szerint való bizonyágtétel történik, ott nemcsak szó ez, hanem ott Jézus hathatósan jelen van.

Ezért hát értsük meg jól, hogy csak az az igazi vallástétel Jézusról, mely Szentlélek által történik, és hogy csak az ilyen, Lélek szerint való bizonyágtételnek van hatóereje. A pusztá beszéd Jézusról semmi erővel és semmi hatással nem rendelkezik.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből)



SZIKSZAI BÉNI

Az Ő karjain

Amikor a kisgyermek megriad valamitől, akkor ijedten felsikolt, hogy: Anyámhoz megyek! Csak anyja karjain talál nyugalmat és békességet. Lehetnek vagy látszhatnak más karok erőseknek, hangozhatnak felé nagy vigasztalások, nagy biztatások, csak anyja karjait találja elég megbízhatónak arra, hogy őt megtartsák. Miért? Azért, mert azok mögött a karok mögött van a legigazibb szeretet, mely őt e földön szereti.

Arra tanít ez, hogy a gyermek helyes ösztöne nem az erőben, nem az ígéretekben bízik, hanem a szeretetben. A szeretet az, mely erősebb, mint a halál. A szeretet az, amely hű marad minden körülmények között. A szeretet az, mely mindent remél, mindent eltűr és soha el nem fogy. A férfi erős karjai aláhanyatlanak már, a szeretet még kitart. A szeretet erős.

Jézus szerette az övéit mindvégig. Szerette a halál borzalmait, a poklok mélységei között, sőt, mindenha él, hogy esedezték érettük. Kinek a karjai lehetnek hát megbízhatóbbak, mint az övéi? Kinek a karjaira bízhatnánk hát nyugodtabban magunkat, mint az övéire? Azok mögött a megfeszítésre szétárt és ölelésre kitárt karok mögött érettünk megszakadt szív van, melyben olyan buzgó a szerelem, hogy túlélte a megfeszítetést, a halált. Szeretet, mely soha el nem fogy. Szeretet, mely mindent remél.

Rábízzuk hát magunkat az Ő karjaira. Az Ő karjain lehetnek lábaink alatt riasztó mélységek, fenyegethet elnyeléssel kísértéseink zúgó örvénye, félelmes morajlással törhet ellenünk bűneink megáradt folyama, az Ő karjain biztonságban vagyunk. Az Ő karjain elcsitul szívünk vad dobogása, elnémul ajkunk lázas miértje. Az Ő karjain békesség van és nyugalom, mert a szeretet békét ad és nyugalmat.

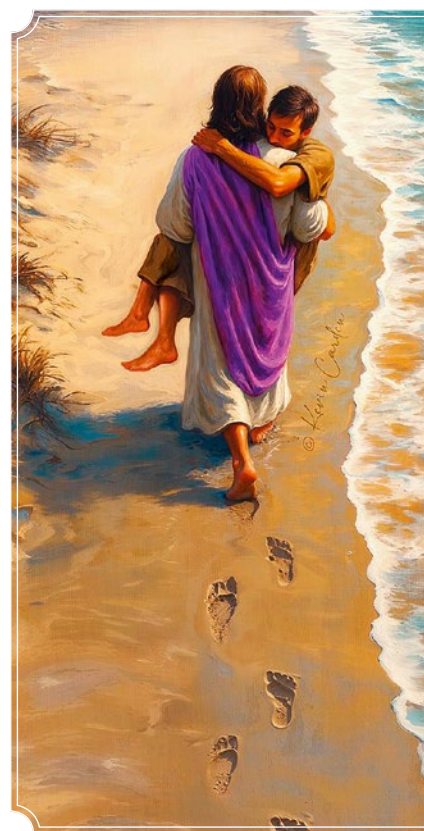
Akik más erősségek után futnak, azok ki vannak téve sok háborúságnak, sok nyugtalanságnak. Átszegzik magukat sok fájdalommal. Az Ő jobbán gyönyörűségek vannak örökre.

Ezek a karok nyúltak le értünk, hogy bűneink posványából, a nagy mélységből kiemeljenek. Ezek a karok vannak alatt örökké, hogy amikor megbotlunk, amikor ellankadunk, amikor elfáradunk, felöleljenek és tova vigyenek. Bizony fáradt lábaink botladoznak, bizony térdeink rogyadoznak, és újra és újra felhangzik ajkunkon a kérés: Végy föl engem is! Ilyenkor aláhajlik örökkévaló szerelme, átölelnek alatt lévő karjai, és visznek tovább. Nemcsak megyünk, de megpihenünk.

Nemcsak haladunk az örökös öröm, a mennyei dicsőség felé e karokon, hanem megnyugszunk bennük.

Békesség van az Ő karjain. Ne nyugtalankodjék hát a szíved, se ne féljen! Ezek az erős karok hatalmasak arra, hogy lecsöndesítsék szíved vad zaját. Reszkető lélek! Karjaiba zárva szíved békét, nyugalmat talál. Remegő lelked elcsitul, s mire szemeidet újra felemeled, a tovasuhant viharfelhő széleit bearanyozza a napsugár!

(Szikszai Béni: *Két fa között – Válogatás az 1930–40–50-es évek írásaiból című könyvből*)



Veszteg legyetek

Ne járjatok a tegnap útján,
Aiban ma már nem ad
győzelmet az Úr.
Ne sírjatok „a szent nép” múltján!
A pusztában várakozva
győzelmet tanul.

Láttunk mi már csodák csodáját,
Bárány vére a pecsét.
Volt Egyiptomunk,
a tengernél törte igáját,
nekik halált hozott az út,
mi átjutottunk.

Az Úr népének tűzszlopa,
noha régen egyhelyben áll,
nem vesztegél.
Véres csatát vív hadoszlopa,
bár Anák-fiak jönnek ellene,
mégsem vesz el.

Aki hívó szívvel várni tud
az Úrra, hol Ő megállt,
lát dicső jövőt.
Ki visszatér, vagy előre fut,
elhull az a pusztában,
nem látja meg az Eljövőt.

(1956)

Bölcs öregség

Azt megtanultam,
hogy a hegy már magas nekem.
Ha leülhetek,
helyemen maradok,
virágtól-virágig már nem futkosok.
De csendben lenni,
hallgatni hosszan
– még nem tudok.
Sok zajt csap még fecsegő ajkam,
rajtam még a mondanám kötele,
pedig a kút, melyből meríték,
nincsen mindig friss vízzel tele.

Így sokszor üresen koppan
a káván a veder,
és báván néznek rám a hallgatók,
szótlan szemrehányással:
miért nem hallgatok?
Hiányzik még a bölcs öregség
mély hallgatása.
Sokszor ifjú patakként locsogok,
úgy lesz pedig a vén folyó
folyása zajtalan,
ha majd hosszan,
mélyen hallgatók.

(1974.10.15.)

HAMAR JÁNOSNÉ

A boldogság győzelmének krónikája

Sebestény-Jáger Orsolya lelkipásztor asszony „Túl a havasokon” című különlegesen izgalmas könyvét szeretném a testvérek figyelmébe ajánlani, melynek alcíme: „Mese a távoli jövőről...” („Nagyanyám emlékére”)

„A távoli jövőről szól a mese, de szól hitről, szeretetről és hűségről is, melyek legigazabb kísérői földi utazásunknak.”

A történet két főszereplője: Ami és Ben Zaid. Egymásba szeretnek, és szerelmük kiteljesedése, megerősödése, a házasságkötésük utáni történések vezetnek végig az érdekesítő történeten. Én regény, Ami írja az eseményeket egyes szám első személyben.

A XXIII. században járunk. „A katasztrófa után megszűnt a Földön az addigi élet. Egy atomvillanásban elpusztult Földünk jelentős hányada. Az időpont: 2102.

Búrákat építettek, itt alakultak ki a városok, ahol az élet kellemes volt. Sem túl meleg, sem túl hideg, 23 C° hőmérsékletű. Minden mű volt: a növények, a tavak, az enni- és innivalók stb.

Mégis, hirtelen ürességet és szomorságot éreztem, mintha valami hiányozna, mintha valamit elvesztettem volna.”

„A nálunk nyolc-kilenc évtizeddel idősebb nemzedék még több mindent tudott, sok dologról másként gondolkodott, mint mi mai fiatalok,

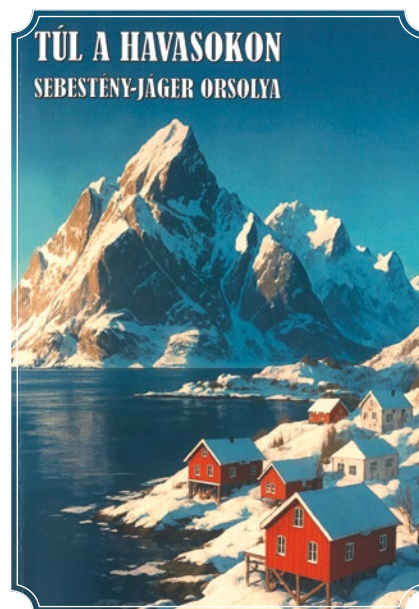
azonban a legtöbben nem beszéltek a Katasztrófáról. Ehhez a nemzedékhez tartozott Nagymamám (117 éves) és barátnője, Alina.”

„Ami a búrák alatt folyik, az hazugság, a látszat világa, emberek sokaságának félrevezetése. El akarják venni tőlünk az emberi méltóságunkat, identitásunkat, hitünket, céljainkat és az értékeinket. Sok embert sterilizáltak úgy, hogy kitörölték az agyukból a régi tudásaikat.”

A Rendszer uralkodik számtalan humanoid (robotember) segítségével. Az ellenzőket keményen büntették, akár halállal is. Sokan nem tűrték ezt a zsarnokságot, titokban elmenekültek a búrákból, és különböző csoportokban éltek az erdőben. Ők voltak a Szövetség népe. Ben Zaidot tekintették vezetőjüknek. Ben Zaid és barátai kidolgoztak egy tervet, hogyan lehet megváltoztatni a világot, megszabadulni a búrákban uralkodó Rendszertől. A tervet végrehajtották. Ben Zaid megtalálta a Könyvet (a Bibliát), elolvasta, lefordította az akkor használt nyelvre, majd a Szövetség tagjainak beszélt Jézus Krisztusról, a Bibliában írt történetekről, fontos gondolatokról.

„Arról is szólt, hogy amikor Jézus, a Szabadító, a jó Pásztor a Földön élt nagyon-nagyon régen, akkor halála előtt közvetlenül meghagyta, hogy a későbbi nemzedékek az Ő emlékére gyűljenek egybe, és egy korty borral és egy falat kenyérrel köszönjék meg, hogy Jézus önként vállalta a halált az emberiségért, és a halálával csodálatos módon le tudta győzni a gonoszt. Ezt követően még negyven napra visszatért a halálból, és csak ezután ment fel az Ő országába. Ott vár bennünket is.”

„Ez egy nagyon fontos és szép szertartás, amit a Búra alatt élő korszakban eltitkoltak, elrejtettek az emberek elől. ... E szertartás arra emlékeztet bennünket, hogy lehet és kell is tiszta lappal újraindítani. Ha rosszat tettünk vagy



gondoltunk, akkor lehetőséget kapunk megbánni azt. Ha mást bántottunk meg, akkor bocsánatot kérhetünk tőle, és ha bennünket bántottak meg, akkor feltétlenül bocsássunk meg.”

Még mindig fenyegetett veszély, Ben Zaidék újabb tervet dolgoztak ki. Ennek megvalósítását írta le a Győzelem Krónikájában.

„Gyermekeink és unokáink már a szabadon élők nemzedékének első generációjához fognak tartozni. Az ő számukra a természet szépsége, a csodálatos teremtett világ, az erdők, patakok, tengerek tiszta és lenyűgöző szépsége lesz a természetes. Nekik már nem kell attól rettegniük, hogy a párjukat, gyermeküket fogságban tartja egy számító, gonosz és mindent vágyó hatalom. Ők már az igazságban élhetnek; szavaik, cselekedeteik is Isten igazságát és szeretetét tükrözhetik vissza. Ők már más harcokat fognak megharcolni: a hideg legyőzésének, a forróság szabályozásának, a táplálék megszerzésének, vagy az emberi kapcsolatok rendezésének kisebb-nagyobb küzdelmeit. Ez nem könnyű persze, de hát ezek nélkül nem is lenne hiteles a földi élet. Nekik már minden bizonnyal csak egy távoli, izgalmas mese lesz az, ami nekünk még véresen komoly valóság volt valamikor régen, a XXIII. század hajnalán.”

(Sebestény-Jáger Orsolya: *Túl a havasokon – regény, magánkiadás, 2025*) ■



KOVÁCS GERGŐ

„Az ifitáborban az esti tábortűz az, amit mindig a szívembe zárok”



JUHOSNIMRÓD vagyok, most nyáron leszek 19 éves. A Szentendrei Református Gimnáziumban végeztem. Szabadidőmben szívesen sportolok, olvasok és ifire járok.

– Hogyan kerültél az ifis csoportba?

– Már olyan rég volt, hogy alig emlékszem rá. De szerintem konfirmáció után egy ifitábor alkalmával kerültem be a közösségbe nagyjából 3–4 évvel ezelőtt, azóta pedig rendszeresen járok.

– Miért jó az ifi közössége?

– Egyrészt azért, mert ez egy biztos hely számomra, ahol mindig számíthatok személyes érdeklődésre, figyelemre, arra, hogy meghallgatnak, és egy-egy meghitt beszélgetésre.

– Mi az, amit nagyon a szívedbe zártál az elmúlt évekből?

– Amit igazán a szívembe tudtam zárni, az egy-egy ifitábor emléke Balatonyörökön, ahol annyi mindent éltünk át

közösen. Nem is gondolok feltétlenül ilyen extra programokra, hiszen nekem egy esti tábortűzes beszélgetés is mindig ér annyit, hogy a szívembe zárjam.

– Mivel tudod segíteni az ifit?

– Elsősorban azzal, hogy néha elmosogatok egy-egy ifi után. Valamint azt hiszem azzal is, hogy néha meg tudom mosolygztatni az embereket a különös hozzászólásaimmal. Végül meg tudok hallgatni embereket, ha néha-néha végre csöndben maradok pár percet, ami nem az erősségem.

– Mi az, amit kevesen tudnak rólad az ifiben?

– Amit nem tudnak rólam, az az, hogy régebben nagyon sokat szorong-



tam szociális helyzetekben, és ez néha akkor is előjön, ha új emberekkel találkozok, vagy valami számomra idegen helyen vagyok éppen.

– Milyen az Istennel való kapcsolatod?

– Az utóbbi időben nagyon eltávolodtam Istentől. Legalábbis én úgy életem meg ezt az előző évet. Ez szerintem nagyrészt az én döntésem volt. Ezt pedig azért mondom el őszintén, mert fontos látni, hogy ilyen is van. Remélem, nemsokára sikerül rendeznem a kapcsolatomat Istennel.

– Hogyan formálta ezt a kapcsolatot az ifi?

– Az ifi segített nekem abban, hogy milyen oldalról vagy oldalakról lehet megközelíteni egy-egy igeverset a Bibliában. Abban is segített, hogy hogyan lehetne helyesebben imádkozni. És itt sokszor választ is tudok kapni azokra a kérdésekre, amik felmerülnek bennem a hitemmel kapcsolatban.

– Milyen egy ideális ifi program?

– Amitől jó szerintem egy ifis program, az az, hogy sokat beszélgetünk, játszunk, és persze meghallgatjuk közben a másikat. Valamint nem egy kötött program az egész alkalom, hanem a legtöbb dolog rögtönzött – ez a legjobb benne.

– Mi az, amit az ifi még sosem csinált, de kellene?

– Szerintem elmehetnénk vadkempeingezni, és tudom, hogy ezt már az ifivezetők, Sebestyén is felvetette, csak eddig nem találtunk rá alkalmas időpontot a nyáron, de remélem, egyszer összejön ez is. ■

KOVÁCS GERGŐ

Mindennapi kenyerünket

Egy kéz van, kibe kapaszkodok, belé vetek bizalmat, hitet, s imákat tanulok, mormolok, bánatomban csak felbeszélek, mindennapi kenyerem adja, sok mosolyt csal rám, s abban is tart, a világot úgy szerette, hagyta meghalni őt, de most él-e Fiaid?

A zuhanásban nincs hitetlen, s együtt éltünk az édenkertben, majd elfeledtük az örömhírt, a kenyeret, bort és a többi, reményt kértünk, nyájából is egyet, de a jó pásztorunk elesett, kereszten lógott a bűneink miatt. De bennünk tovább él-e Fiaid?

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR



Tudunk-e pihenni?

(Márk 6,31kk)

Talán erre a kérdésre mindenki azt mondja: Persze hogy tudok, miért ne tudnék..., csak hát nincs rá időm. No de valóban így van ez?

Tanárként gyakran tapasztalom, hogy diákjaink megdöbbenően keveset alszanak, és nem mindig a tanulás miatt. Sokkal inkább azért, mert néznek valamit, és nem bírják abbahagyni. Pedig mindannyiunknak szüksége van pihenésre, egyszerűen így vagyunk megteremtve. Járjuk most körbe ezt az egyszerűnek tűnő kérdést, és közben tekintsünk magunkba, hogy szembesüljünk az igazsággal: Tudunk-e pihenni?

Úgy gondolom, nem mindig tudunk. Van úgy, hogy szeretnénk, de nem tudunk, van úgy, hogy tudnánk, de nem akarunk, hanem folyton pótcselekvéseket végzünk – csak úgy, ki tudja miért... Pedig valóságosan és tényleg úgy vagyunk megteremtve, hogy pihenésre van szükségünk.

Istenünk jó példával járt előttünk. Biztosan mind ismerjük az 1Mózes idevonatkozó híres szakaszát: *„és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtmény és alkotó munkája után”* (1Móz 2,2-3).

Igen, erre emlékezünk, erre kellene emlékeznünk minden áldott vasárnap – ami számunkra egyben a feltá-

madás napja is –, hogy megpihenünk, megszentelve e napot, de anyaként, háziasszonyként jól tudom, hogy ez a nap oly gyorsan el tud roppenni a sok tennivaló között.

Azonban nemcsak az Ószövetségből kapunk példát arra, hogy igenis szükségünk van pihenésre. Magáról Jézusról is azt olvassuk, hogy időnként Ő is szánt időt erre. Úgy, mint például a viharos Genezáreti-tavon, amikor a bárkában pihent, s hiszem, hogy nemcsak azért tette, mert nagyon fáradt volt, hanem azért is, hogy lássuk, Ő teszi ezt, az Úr; még ezt is értünk teszi, hogy ne legyen lelkiismeretfurdalásunk, ha kikapcsolódunk.

A 139. Zsoltárban Dávid, a pásztorból lett király így énekelt: *„Szemmel tartod járásomat és pihenésemet....”* Isten mindenkinél jobban ismer ben-

nünket, és szeretetével támogatni, erősíteni szeretne: ne feledkezzünk el életünk folyamán a megpihenésről, aminek lényege, hogy ezt is Isten adta a mi javunkra.

MIÉRT NEM TUDUNK PIHENNI?

Milyen is hát a jól megélt feltöltetkezés, milyen az, melyet Istenünk adni szeretne?

Ha egy mondattal kellene kifejezni: olyan, amitől testünk, lelkünk felüdül és erőre kap. Miért esik mégis nehezünkre? Úgy gondolom, a magyar nép meglehetősen dolgozó nép. Talán a lelkiismeretünk is furdal, ha semmit sem teszünk, ha nem tevékenykedünk, ha nem lőtünk-futunk, dolgozunk, hanem csak ülünk és hallgatjuk a fán fűtyülő rigók énekét.

Talán gyermekkori gyökerei vannak, hogy folyton tennünk kell valamit? Az én édesanyám hihetetlen nagy munkabírással áldott meg, és mivel egyedül nevelte három gyermekét, hamar megtanultunk dolgozni, segíteni neki, mind a háztartásban, mint a kertben. Ez nem baj, sőt... Senki sem tesz szülőként rosszat azzal, ha feladatokkal látja el a csemetéket, és megtanítja őket a munka



öröme, a segítség áldott gyümölcseire. A legtöbb gyermekkori emlékem mégis azzal van kapcsolatban, hogy együtt dolgozunk kint anyukánkkal a kertben, fát hordunk, vagy gereblyézünk, metsszünk, és ha kirándulni mentünk is, akkor is tevékenyen tettük: gombát szedtünk, vagy makkot gyűjtöttünk, amit ebben az időben pénzért el lehetett adni. Sokszor neveltünk azon, hogy ha lenne fejlámpánk, akkor még jóval sötétedés után vagy éjszaka is keresgélhetnénk. Kedves, szép emlékek ezek, de nem a semmittevésről szólnak. Lehet, emiatt is érzem felnőttként úgy, hogy folyton tevékenykednem kell valamit.

Vagy talán azért nem tudunk pihenni, mert az évek során annyira azonosultunk a munkánkkal, hogy azt félretéve nem érezzük magunkat teljesnek, egésznek? Sokszor látom, tapasztalom, hogy a frissen nyugdíjazott kollégák ürességről, ürről számolnak be. Vagy egyszerűen csak megszoktuk, hogy otthon is ránk hárul a házimunka dandárja, s a környezetünk is olyan jól hozzászokott, hogy viszonylag ritkán hangzik el a „Tudok segíteni valamit” kérdés? Pedig valóban szükségünk van pihenésre. A kimerültség ugyanis kiégéshez, stresszhez vezethet, annak minden negatív, akár egészségromboló hatásával és következményével együtt. Meg kellene tanulnunk lelkiismeretfurdalás nélkül pihenni, és családtagjainkat is hagyni, hogy időnként pihenjenek.

A JÓ PIHENÉS TITKA

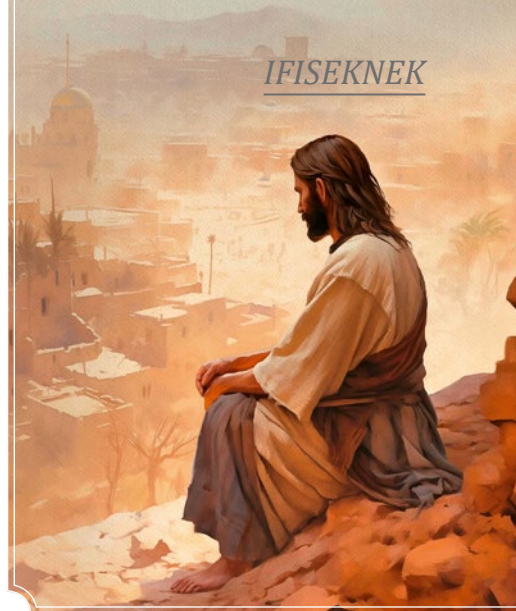
Milyen a jó pihenés? Mondhatjuk erre, hogy mindenkinek más. Azonban mégis van valami nagyon fontos üzenete annak, amit Isten azért ajánl, mutat be és ír körül, hogy abból tanuljunk, amikor nemcsak a testünk pihen meg, hanem a lelkünk is. A lélek feltöltődéséhez, kikapcsolódásához is van segítség, amit azért kapunk, hogy bennünk a békesség növekedjék és a testünk is szárnyaljon.

Elsőként a jó alvást hadd említsem. A Szentírás több helyen is említi a jó alvás fontosságát. „Békében fekszem le és alszom, mert csak Te adod meg Istenem, hogy békében élhessek.” (Zsolt 4,9) „Ha lefekszel, nem rettensz fel, hanem fekszel és édesen alszol” (Péld 3,24). Mindkét idézetet áthatja, átítatja az Istenbe vetett bizalom békessége.

Egy kedves ismerősöm mondta el, hogy hosszú időn át nem tudott aludni. Végül megértette, hogy Isten ebben is Mindenható. Letérdelt az ágya mellé, úgy kérte el a jó alvást, a nyugalmat. Azóta megszűntek az alvási problémái.

Legyen nyugalom a hálószobánkban! Legyen e hely csöndes, tiszta, hűvös! Legyen kényelmes a fekhelyünk! Ne igyunk elalvás előtt kávét, ne nézzünk villogó képernyőt, olvassunk, amitől ellazulnak a gondolataink! Imádsággal aludjunk el!

Ha a Bibliánk ide fűződő gondolatait tanulmányozzuk, akkor azt is látjuk,



hogy a pihenés nemcsak az alvásra vonatkozik. Azt is fontos látni, hogy napközben vagy időről-időre nyáron hogyan is lehet feltöltődni.

Jézus sokszor vonult el egymagában. Persze soha nem volt egyedül az, aki egy az Atyával, tehát érdemes időnként úgy pihenni, hogy – ha csak kis időre –, de kizárjuk az életünkől a társaságot, a családot, a tömeget. Milyen szépen írt erről Gyökösy Bandi bácsi: „Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük, és titkok tudóivá válnak. Leborulók, és nem kiborulók többé. Boldogok, akik mentesség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.”

Tehát érdemes időnként felvállalni, bevállalni e krisztusi magányt, amelyben felfelé, befelé tudunk figyelni, reggelente néhány perccskét: Isten szeretne szólni hozzánk, és ehhez nemcsak a magányt kell megkeresnünk, hanem a csöndet is.

Ebben is példával járt elől Jézus. Ő szerette a csöndet. A csöndesség, elcsöndesedés szavunk is jól tükrözi ezt: a csönd a barátunk lehet. Jézus nem akarta mindenáron zajokkal megtölteni, elmosni, elhallgattatni a csöndet. „Ha a csend beszélni tudna” – éneklí egy ismert énekesünk, és mennyire igaza van! Engedjük, hogy beszéljen bennünk, hogy meghalljuk mindazt, amit a nagy rohanásban, a hétköznapiakban nincs időnk vagy erőnk felvállalni! Jézus hív erre minket. „Gyertek el egy csöndes helyre” – ahogy a Márk 6-ban olvassuk.



Itt még egy fontos mozzanatot szeretnék kiemelni az Ige alapján: Jézus az elcsöndesedéshez, feltöltődéshez nem az otthoni környezetet választja. Nem a názáreti, vagy későbbi, felnőttkori lakóhelyén, Kapernaum utcácskáján, vagy az egyik tanítvány házában mondja: Gyertek pihenni! – hanem azt indíttványozza: Menjünk el egy csendes helyre! Talán emiatt zárandokolnak időnként katolikus testvéreink. Elmennek egy szent helyre, hogy már az indulással máshol legyenek, ne a megszokott környezetben, ahol annyi minden teendő akad, hogy úgysem tudnánk ellenállni a kísértésnek, és megint belevetnénk magunkat ezek sokaságába. Menjünk el máshova, egy csendes helyre, ahol a lényegre jobban tudunk összpontosítani!

PIHENÉS UTÁN NAGY DOLGOK SZÜLETHETNEK

Összegezve elmondhatjuk, hogy pihenni még azoknak is szükséges, akik folyton tevékenykednének. Még azoknak is, akik számára a munka a legfontosabb dolgok között van. Még a work-alcoholic-oknak is – mert hogy ilyen is van –, akik nem tudnak és nem is akarnak megenni munka nélkül. Valahol még ez is bálványimádás lehet, vagyis olyan helyet tölthet ki a mindennapjainkban, ahol igazából Istennek kellene állnia, testünk, lelkünk Teremtőjének, aki jobban tudja, hogy mi az igazán fontos nekünk, aki tanácsolja, kéri, hogy időnként pihenjünk meg. Soha ne szégyelljük hát, ha egy kicsit lazítanunk kell!

Márk igeszakaszában Jézus tehát egy csendes helyre hívja a tanítványokat. Megpihenni hívja, és ezt azért teszi, mert Őnála senki nem tudja jobban, mi az a fáradtság. Jézus személyéről valószínűleg mindannyiunkban olyan kép él, amikor tett valamit: tanított, vándorolt, gyógyított, csodákat tett. De azért a kevésbé ismert képét is elő kell hívnunk lelkünkéből: amikor elvonult csöndben, hogy imádkozzon, hogy elmélkedjen. Most azonban pihenésre buzdítja tanítványait, miután a bárkából kiszállva a Genezáreti-tó partján egy lakatlan helyre mennek.

Más kérdés, hogy a tömeg hamarosan észreveszi őket, és Jézus megszánja a sokaságot. Ismét a felebarátot helyezi az előtérbe, és szinte azonnal azzal kezd el foglalkozni, hogyan segíthetne rajtuk abban, hogy ne éhezzenek. S ezután történik meg az ötezer ember megvendéglésének csodája.

Isten jól tudja, hogy a pihenésre szánt időből – ha Isten szerinti összhangban éljük meg az életünkben –, azután nagy dolgok tudnak születni, vagy a hétköznapi élet apró szeretetcselekedetei, fénylő kis lámpáskái tudnak felvillanni. Nemcsak a békesség, de az alkotás, a tevékenység, mégpedig az örömmel és szeretettel végzett alkotás és tevékenykedés is életünk részévé válik.

Tudjuk, hogy Illés próféta a kimerültségtől lett – mai szóval élve – depressziós, és Ézsaiás könyvében is azt olvassuk, hogy erőnk megújulhat, ha Istenben bízunk, szárnyra kelünk, mint a sasok, futunk és nem lankadunk meg, járunk és nem fáradunk el. Merjük tehát elkérni Istenünktől a pihenés lehetőségeit és módjait! Bízunk abban, hogy Ő ebben is segíteni tud! A bizalomhoz pedig az is hozzátartozik, hogy elhiszük, hogy aki a testünket teremtette, az jobban tudja, hogy mi jó nekünk, és a legbölcsebb, ha még a pihenésünket is rá bízunk.

HOGYAN PIHENJÜNK?

Tudunk-e egymásnak ebben tanácsokat, segítséget adni? Beszélgessünk erről is otthon, adjunk egymásnak jó ötleteket!

Pihentető lehet egy jó könyv olvasása, egy csodálatos erdei séta, egy vízparti reggel, egy baráti beszélgetés – mind-mind lelki, testi feltöltődés is lehet egyben, ugyanakkor kell az alvás, a nyugalom és az egyéni csöndesség is. Helyes mértékkel, mindennek örülve, az élet lehetőségeit elfogadva és azokkal jól élve teljes, boldog életet élhetünk, és ebben az is segít, hogy az év közben feltorlódó, megoldatlan, vagy éppenséggel belül feszítő és elnapolt problémákat csöndesen az Úr elé tudjuk vinni.

Tegyük hát le egy kicsit azt a sok dolgot, amit a kezünkben tartunk egész

évben! Tegyük le azt a sok batyut, amit a vállainkon hordunk! Tegyük le azt a sok feladatot, amit magunkra vállalunk – sokszor akár kéretlenül is –, és csak legyünk! LEGYÜNK!

Megköszönve az életünket, ami ajándék, ami egyszeri, amivel azonban elszámolunk egyszer – de ehhez az is hozzátartozik, hogy megéljük e pillanatok szépségeit, békességét és áldását is. Merjünk csak lenni! Merjünk csak élni! Merjünk csak befelé és felfelé figyelve helyre simítani a lelkünk hullámain! Merjünk kisimulni!

A tanárokról van két kép (régén a tanárinkban is ott volt): egy borzas, gyűrött, csúnya, tépett szárnyú bagoly, alatta felirat: tanár az év végén; és egy csillogó szemű, mosolygós, sima szárnyú bagoly: tanár szeptemberben, az év elején.

Azért dolgozom, hogy utána pihenhessek – szokta mondani a férjem, és milyen igaza van! A munka után édes a pihenés – engedjük és érezzük édes ízeit!

Eszembe jut erről még egy régi kép: nagymamám kedves kiskutyája, akit minden nap elvittünk együtt sétálni nyaranta, amikor felmentünk a faluba. Ez a kiskutya nagyon okos jószág volt, jól tükrözi ezt egy különleges szokása: amikor a napos szakaszon haladtunk, ahol meleg volt és nyilván neki is melege lehetett, mindig nagyon gyorsan szedte a lábait, hogy amikor végre a hús árnyékba értünk, lelassíthasson, annak a szakasznak minden pillanatát kiélvezze.

Igen, éljük meg – Istent dicsérve –, hogy megvan az ideje a munkának, de megvan az ideje a pihenésnek is! Töltsük – ne csak a terhek cipelését, hanem – a pihenésünket is Jézussal, és akkor az életünk napfényesebb lesz! Legyünk vidáman és derűvel együtt azokkal, akiket szeretünk, és őket is úgy fogadjuk el, hogy nekik is szükségük van arra, hogy kapcsolódjanak. Mert az evangéliumoknak, de még a Tízparancsolatnak is ez az egyik legfontosabb üzenete: szeressük a másik embert, a ránk bízottakat, a felebarátainkat és legyünk velük megértők! Ha látjuk, hogy fáradnak, akkor sugalljuk, javasoljuk,

segítsük, hogy ők is pihenjenek. Te-
gyük háttérbe a fontos kéréseinket, és
engedjük, hogy pihenjenek! Hogy csak
legyenek, hogy csak belelegezzenek az
életet és erőt merítsenek ebből, áldást
és békességet!

AZ ÚR JELENLÉTÉBEN MEGPIHENNI

Végezetül hadd szemléltessem ennek
ellenpéldáját egy rövid történettel –
azt gondolom, Isten nem az ilyen pihe-
nésre gondol:

Egyszer egy idősebb lelkész bácsi
mondta nekem, hogy ő ugyan semmit
sem dolgozik vasárnap, ezen a szent na-
pon, csak pihen. Nem akartam megbán-
tani, hogy azt mondjam neki: De azért
a felesége főztjét biztosan elfogadja, sőt
utána a tányérokat is biztosan elmosa
valaki, meg a konyhát is rendbe teszi, és
talán még a ruháját is elrakja vagy ki-
mossa aznap valaki. Vajon – gondoltam
magamban – a lelkész bácsi felesége is
elmondhatja magáról, hogy vasárna-
ponként semmit sem csinál?



Bizony, ahogy az Úr Jézus is meg-
szánta a sokaságot, és tett valamit,
pihenéseinket ennek szépsége és fon-
tossága teheti teljessé: a másik em-
ber, a mellettünk élő segítése. Hiszen:
*„Jobban boldogul kettő, mint egy...
Mert ha elesnek, föl tudják segíteni
egymást”* – ahogy a Prédikátor 4,9-10-
ben olvashatjuk.

Nyár van, többnyire forró és ne-
hezen elviselhető nyár. Isten viszont
most is ugyanaz, aki régen volt, és min-

den tanácsa, minden segítő szándékú
bölcs gondolata a Szentírás lapjairól
arra irányul, hogy életünk legyen az
Ő nevében. Hát ne szégyelljük, sőt in-
kább kérjük el, hogy „Uram, segíts és
taníts a Te jelenlétben megpihenni
is, helyesen és jól feltölteni. Fogj
vissza, ha nem bírok magammal, és
adj békét, hogy lelkiismeretfurdalás
nélkül, mosolyogva tudjak olykor ki-
kapcsolódni is.” Kérjük el ehhez az
időt, az alkalmat, a helyet, és legyünk
olyan tág-szívűek, nagylelkűek, hogy
észrevegyük a ránk bízottak igényeit
is, ha szükségük van nekik is erre. Ad-
jon Ő ehhez nekünk időt, Tőle elkért
időt, és adjon ehhez elszánást, elfoga-
dást is, hogy a csönd és a magány gyü-
mölcseit azután elvihessük azok közé,
akiket szeretünk, akiket reánk bízott
életünk útján a mi Istenünk. Jézus
Krisztus örökérvényű, drága szavaival
szeretném zárni: *„Jöjjetek énhozzám
mindnyájan, akik megfáradtatok és
meg vagytok terhelve, és én megnyug-
vást adok nektek”* (Mt 11,28) ■

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

A gyermekeimhez

A hátradőlt órák csak elvélve jutnak
hozzánk a fényből, a megnyílt ablakon.
Tömött sorokban múlnak napjaink,
míg morajlik köröttünk e zsongó kis alom,

de tudom: egykor ünnep lesz, ha jönnek,
s mint fények cikáznak csöndes esők után,
és szelíd fölénnyel átölelnek minket
egy valótlanszerű vasárnap délután.

Állok a jövő roppant küszöbén
s nem tudok örülni mégsem –
pedig a csönd most szinte magától
úgy hullik alá, akár a zápor...

A második nap (Gen 1,7)

Midőn az Úr könnye lehullott,
örök bölcsőjét kapta meg az ember.
Megnyílt az égnek rejtett kútja mind,
s mint fénylő zuhatag – medret ért a
tenger.

Innen indulunk, s visszük öntudatlan
a zsigereinkbe karcolt ködös emlékeket,
hogy keressük át a lecsorduló időt,
Ki uralkodna bennünk – mindenek felett.

Lázár (Jn 11)

A síron túli idő
messzi órái kihunynak.
Lázár halott. Hiánya fáj
ama szótlan asszonyoknak,

kik sírva indulnak Elébe,
arcuk hajuk sátorában,
s dacolnak a végtelennel
az örök élet záporában.

Pedig eljött – jelenléte
teljéből egy perc kiválik:
mint zsarátnok ragyog, ragyog
időnk végső hajnaláig:

ki a könnyek kútja mellett
esendőségeink tudja,
ama sziklát odébb tolja,
s kötelékünk mind kioldja.

Legyél gazdája!

Legyél gazdája a szónak, mely előttem
pihen,
mint védtelen kised ama puha fekhelyen.
Hajolj fölém, s elmémbe, mi nem kell,
kiragadd.
Legyen csönd inkább. Csak Te légy ott
magad.

A másik (Jn 10,06)

Ne önmagadhoz mérd a másikat!
A falakon átnézve Általa érted meg
hogyan vethetsz a réseken át hidat.

Csak Vele indulhatsz, hogy gyógyír legyél:
a felszín alatt a bőr ezernyi pórusán
szívárog sebekből a vér.

Legyél, ki gyógyít, legyél, ki bekötöz,
legyél, ki mélyre hull, ha kell,
vagy mint magányos sas köröz
ezernyi sziklán, messzi szirteken,
míg fészekre lel, hogy otthona így legyen.

Ne önmagadhoz mérd a másikat!
Hajolj le mélyre, mint a búzaszál,
s hidd töretlen hittel: Isten rajtad át
karjával másokat is megtalál.

Ne ítél el magad!

Ne ítél el magad, ha Ő megbocsátott!
Perceid tékozlod. Időd ajándék legyen.
Itt kell élned, múltad tudatával,
ám hinni mindvégig: elég a kegyelem.

A két lista

„...és adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében” (Efézus 5,20)

Péter függőleges vonalat húzott az ívpapír közepén, és az így keletkezett két lista közül az egyik fölé azt írta: HÁLÁS, a másikra pedig azt, hogy: NEM HÁLÁS. Mert az volt a vasárnapi iskolai feladat, hogy gyűjtés össze címszavakban azokat a dolgokat, amikért hálát éreznek, és azokat is, amikért nem.

A második listán kezdte, mert úgy gondolta, sok minden van az életében, amiért egyáltalán nem érez hálát. Például tegnap füllentett egy kicsit, és a mama fölkelte a szobájába. Ott kellett ülnie, amíg a többiek jókedvűen játszottak. – Nos, beírta a NEM HÁLÁS oldalra a szót: „büntetés”, viszont a másik oldalra máris odakerült a szó: „szüleim”. Mert Péter hálás volt értük, tudta, gondját viselik, törődnek vele.

Igen ám, de a két fogalom valahogy nem illett egymás mellé, ellenkező oldalon, hiszen édesanyjától kapta a büntetést. Talán nem is volt baj, mert a kis füllentés hozza magával a hazugságot, és Peti nem akart hazug lenni. A büntetés olykor szükséges, és ezért – Péter kihúzta a szót.

Azután beírta a HÁLÁS rovatba azt, hogy: „Gyülekezet”. Kétségtől hálát érzett. Ott jó, ott Jézus Krisztusról beszélnek, de hirtelen eszébe jutott, hogy egy ígét meg kell tanulnia vasárnapra. És mivel nem szeretett memorizálni, hamar beírta a NEM HÁLÁS oldalra azt, hogy: „könyv nélkül tanulni”.

Ahogy tovább törte a fejét, eszébe ötlött egy igevers, amit évekkal ezelőtt tanultak a vasárnapi iskolában, és már mondta is: „és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért,

a mi Urunk Jézus Krisztus nevében” – még arra is emlékezett, hol volt megírva: Efézusi levél 5,20.

Természetesen áthúzta a „könyv nélkül tanulni” szavakat, és az egész NEM HÁLÁS oldalt. A HÁLÁS oldalra pedig odaírta csupa nagy betűkkel: MINDENÉRT!

Még arra is gondolt, hogy azért nem szabad hálátlannak lennie, hogy nem úgy sikerült valami, ahogyan szeretne volna, mert Isten jobban tudja, mi válik hasznunkra, és mi nem. És Péter elismételte a régen tanult ígét: „Adjunk hálát az Istennek ... mindenkor, mindenért”!

(A zárba illő kulcs – Gyermektörténetek evangéliumi tanulságai című kiadványából) ■



Szeretetvendégség a pomázi gyülekezeti ház udvarán



A június 15-i pomázi istentisztelet után a gyülekezeti ház udvarán szeretetvendégséget tartottunk, melyen kávé és tea mellett az asszonytestvérek által készített finom süteményeket is megkóstolhattuk

Nálunk keresztelték



*Kohlheb Dóra, Kohlheb Kende és Kohlheb Bende
Isten szövetségébe lépett*

„És lesznek ketten egy testté”



Július 19-én kötött házasságot a pomázi templomban
Szécsi Tamás és Szabó Aliz Barbara.
Házasságukra Isten gazdag áldását kérjük.

Papkerti koncert



Június 22-én Református énekek citerával, kobozzal és énekszóval címmel került sor idei Papkerti koncertünkre. Közöttünk szolgált KIS GERGELY MÁRTON törökbálinti lelkipásztor, a népművészet ifjú mestere

Hitoktatónk köszöntése



A június 22-i tanévzáró istentiszteleten köszöntötte
Nyilas Zoltán esperes úr SOÓS GABRIELLA hitoktatónkat

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2025. június 28. ■ A Kiránduló kör túrája a Zsvány sziklához.
2025. július 14-19. ■ Gyermektábor Cserhátszentivánon, az Angyalkert Táborban.
2025. július 20. ■ Táborzáró istentisztelet a pomázi református templomban.
2025. július 19. ■ A Kiránduló kör látogatása Kisorosziba.
2025. augusztus 18-23. ■ Ifjúsági tábor Balatongyörökön.
2025. augusztus 21-22. ■ Bűnbánati alkalmak Pomázon, Csobánkán.
2025. augusztus 24. ■ Újkenyérért való hálaadás, ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösségben.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2025. szeptember 3-5. ■ Szabadtéri evangelizáció Pomázon a Szent István parkban.
2025. szeptember 14. ■ Verőcei testvérgyülekezetünk hálaadó alkalmá.
2025. szeptember 20. ■ Gyülekezetünk bemutatkozása Pomáz város napján.
2025. szeptember 21. ■ Az ifjúság szolgálatának vasárnapja Pomázon és Csobánkán.
2025. szeptember 26. ■ Praetorius kamarakórus szolgálata Pomázon.
2025. október 3. ■ Presbiteri gyűlés.
2025. október 4. ■ Egyházkerületi családi nap Dunaszentgyörgyön.
2025. október 5. ■ Hálaadó vasárnap Pomázon és Csobánkán.

KERESZTELO:

2025. június 15. ■ Kohlhéb Dóra Krisztina, Kohlhéb Bende Ágoston és Kohlhéb Kende Kolos.

HÁZASSÁGKÖTÉS:

2025. július 19-én lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **Szécsi Tamás és Szabó Aliz** testvérünk.
2025. augusztus 9-én lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **Varró Krisztián és Lőkös Tímea** testvérünk.
2025. augusztus 16-án lépett Isten színe előtt a házasság szövetségére **Balázs Marcell és Bánóczi-Csernák Brigitta**.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2025. június 6-án elhunyt **Erdei Lajosné** (†88) testvérünk, temetése 2025. július 9-én volt a csobánkai temetőben.
2025. június 28-án elhunyt **GYÖNGYÖSI LÁSZLÓNÉ** (†84) testvérünk, temetése 2025. július 11-én volt Pomáz város ravatalozójából.
2025. július 26-án elhunyt **Váradai Gyula** (†74) testvérünk, temetése 2025. augusztus 14-én volt a pomázi római katolikus temetőben.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

2025. június 28-án, életének 85. évében elhunyt Gyöngyösi Lászlóné (Krisztina) testvérünk. Fájó szívvel búcsúzunk gyülekezetünk egykori meghatározó tagjától; életéért, szolgálataért Isten iránti hálával, nagy szeretettel emlékezünk rá az alábbi versével:



**GYÖNGYÖSI LÁSZLÓNÉ †
(KRISZTINA)**

**URAM,
TIÉD VAGYOK**

**Én Istenem, én jó Atyám,
Most is Hozzád száll az imám.
Benned élek, benned halok,
Ezért Uram, Tiéd vagyok!**

**Gyülekezeti újságunk
következő száma várhatóan
2025. október 26-án jelenik meg.**



ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.

Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház:

2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/

pomazcsobankareformatus/

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-22222253-00000000

Csobánka: 11784009-22222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com;

Tel.: +36-20-9325-110)

Nyomdai előkészítés: brildi Kiadványok

*Megjelenik kéthavonta 400 példányban,
gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.*

Adományokat köszönettel elfogadunk.

TÓTH SEBESTYÉN LELKIPÁSZTOR

Hithősök nyomában

Idén nem víz mellett, hanem a hegyek között a Cserhát hegységben, a Pásztó közelében lévő Cserhátszentivánon táboroztunk július 14-e és 19-e között. Itt adódott igazán áldott lehetőségünk Isten kegyelméből, hogy a gyülekezet gyermekeivel és a szolgálókkal együtt éljük meg az Ige üzenetét és a tábor adta örömeit.

Huszonötön táboroztunk végül, felnőtt és ifi-s szolgálókkal közösen.

A táborhelyen nagyon jól éreztük magunkat, és az étel is mindig elfogyott. Minden nap reggeli vezetői igeolvasással és imaközösséggel kezdődött, majd jöhetett a zenés ébresztő és a hihetetlen népszerűségnek örvendő reggeli torna. Reggeli után áhítat, majd kiscsoportos tevékenység következett, s ebéd előtt még egy kis kézműveskedés is belefért.

A hét során készítettünk hősmaszkot is, mindenki magának. Ugyanis a táborunk témája idén a hithősök voltak, s hogy Istenben bízva mi is követhetjük őket. Elsőnek Ábrahám kérdés nélküli engedelmeségéről tanultunk, majd Sámuelről, aki igazán kis korában meghallotta Isten szavát, és tovább is adta. Aztán jött Ráháb, aki minden nehézség

ellenére, életét kockáztatva tett bizonyosságot bátorságáról, mert bízott Istenben. Legvégül pedig a leghíresebb király, Dávid küzdelmeiről tanultunk, aki megtanulta, csak Isten ad győzelmet. Mert nem az a hős, aki a legerősebb, vagy a legokosabb, hanem az lesz igazán hős, aki minden nehézség ellenére Istenben bíz és hallgat szavára.

Délutáni programjaink bizonyultak a legizgalmasabbnak, volt sorverseny és vízi csata. Kirándultunk Hollókőre, majd miután körbejártuk a falut és a várat, hazatúráztunk az Isten tenyere kilátót érintve.

Következő nap a táborban történt rejtélyes bűncselekmény elkövetője után kutathattak a gyerekek egy nyomozósjáték keretében, este pedig a „Ki, mit tud?” alkalmán mutathatták meg bátorságukat és tehetségüket.

Utolsó nap Cserhátszentiván körül tettünk egy kisebb túrát, megnézve a falu nevezetesebb pontjait és persze gyönyörködtünk a kilátásban is. Este a tábortűz bár látványosra sikeredett, az eső hamar elmosta, de nem a jó kedvünket, hiszen mint minden este, az esti mese előadása fergetegesre sikeredett.

Mindannyian mérhetetlenül hálásak vagyunk Istennek azért, hogy áldásával kísérte a táborunkat, akár az idő tekintetében, akár a szolgálók rengeteg segítségével, és hogy ép-ségben hazahozott mindannyiunkat. Én a leghálásabb azért vagyok, mert tapasztalhattuk ezen a héten is, hogy Szentlelkével hogyan is munkálkodik közöttünk, és láthattuk, hogyan növekedik az Isten országa.





ÁLDÁS

„Legyen kegyelmes hozzánk az Isten,
áldjon meg bennünket,
és ragyogtassa ránk orcáját!
Ismerjék meg utadat a földön,
szabadításodat a népek között!
Magasztaljanak a népek, ó, Isten,
magasztaljon minden nép!
Örüljenek, ujjongjanak a nemzetek,
mert pártatlanul ítéled a népeket,
és vezeted a nemzeteket a földön.
Magasztaljanak a népek, ó, Isten,
magasztaljon minden nép!

Meghozta termését a föld,
megáld bennünket Istenünk, az Isten.
Megáld bennünket az Isten,
féljék őt mindenütt a földön!”
(Zsoltár 67,2-8)